

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. Ș. din
Republica Socialistă România*

ANUL LV
IULIE — AUGUST
1977

„Prea iubit și scump” ...

„Căci tu ești prea iubit și scump”... (Dan. 9, 23).

Era în anul 605 in. Hr. Pentru prima dată în lunga lui carieră, Nabopolasar împăratul Babilonului nu porni cu oștile sale, ci încredință comanda fiului său Nebucadnezar, care era de acum un comandant de oști cu experiență. Ținta acestei campanii era de a nimici forțele Egiptene concentrate la Carchemiș în Asiria, sau să le oblige să se întoarcă acasă, pentru că Babilonul să poată fi imperiul universal, țintă la care aspira ambițiosul print.

Din Babilon și pînă la Carchemiș, via Eufurat, erau aproximativ 750 de Km. pe care Nebucadnezar îi străbătu fără greutate și cîștigă lupta de la Carchemiș, urmărind trupele ce se retrăgeau și pe care le zdrobi la Hamat. Drumul spre Egipt, încă vreo 750 Km. care trecea prin Siria și Palestina, era liber. Temindu-se de ridicarea fulgerătoare a Babiloniei, Siria și Palestina încheiară un pact cu faraonul Neco al II-lea și în situația înfrîngerii trupelor acestuia, Nebucadnezar trebuia să zdrobească orice rezistență ce îi stătea în cale. Așa s-a ajuns la asedierea Ierusalimului, luarea lui, jefuirea Templului de vasele și podoabele lui, luîndu-se o mulțime de prizonieri de război, printre care se afla și Daniel împreună cu toată casa domnitoare a lui Iuda.

Pornind pe drumul robiei sale, fără îndoială că Daniel își aduse aminte de experiența vieții lui Iosif. Cît de asemănătoare erau experiențele vieții lor. Ca și Daniel, Iosif a fost smuls din mijlocul familiei lui de împrejurări vitrege. Cît de îngrijorat privi el viitorul său. Dar în aceste momente de necaz, Iosif s-a îndreptat către Dumnezeu tatălui său Iacob și mina credinței sale, s-a prins puternic de tronul providenței, într-o hotărîre de nestrămunit, și anume că în experiența spirituală a vieții sale, Dumnezeu tatălui său Iacob să fie și Dumnezeu lui. Și astfel Daniel pe drumul pribegiei lui spre Babilon, s-a hotărît să pășească pe urmele lui Iosif.

După zile și săptămîni de mers, Babilonul se profilă în zare și nu peste mult, învingătorii și învinșii intrară pe poarta Istar, cu masivele ei porți de bronz, îndreptîndu-se către Esagila, un vast complex de temple dedicate lui Bel-Marduc, zeitatea națională a Babilonului, complex de temple ce era întrecut numai de faimosul Karnak din Egipt. În mijloc se ridica turnul Etemenanki, unde se afla un altar în trepte dedicat lui Bel-Marduc.

Aici, în acest loc, Nebucadnezar și armata sa au adus slavă lui Bel-Marduc pentru că a fost mai puternic și a înfrînt pe vrăjmași. Daniel și ceilalți captivi din Ierusalim, au văzut cu durere și strîngere de inimă cum vasele sfinte ale Templului din Ierusalim au fost puse în tezaurul sacru din Etemenanki, ca ofrandă pentru că Bel-Marduc a fost mai puternic decît Dumnezeu Evreilor. Momentele acelea nu aveau să fie uitate de Daniel, niciodată.

În inima lui, Daniel luă hotărîrea ce determină pe Dumnezeu să-l numească: „Om prea iubit și scump” (Dan. 9, 23), hotărîre pe care el se strădui s-o țină toată viața lui. Și Dumnezeu îi onoră nespus de mult. Daniel se hotărî să demonstreze prin viața Lui, faptul că IAHVE, Dumnezeu părinților săi, era mai presus de mulțimea zeilor la care se închinau cuceritorii lor. În pămîntul robiei lor Daniel și tovarășii săi, au adus la îndeplinire planurile Celui Atotputernic de a Se face cunoscut atît lui Nebucadnezar, urmașului său Belșazar, cît și lui Dariu Mediul.

„Daniel s-a hotărît” (Dan. 1, 8 p.p.) să înalțe pe viu Dumnezeu, să slujească Lui, demonstrînd astfel dreptatea lui Dumnezeu și puterea Lui. Pen-

tru aceasta Daniel munci cu sîrg și competență. Daniel, trăi cu aceeași intensitate viața credinței lui, el devenind un rugător puternic înaintea Celui Atotputernic; Daniel era un cercetător zelos al Scripturilor și așa a ajuns el „să vadă din cărți” (Dan. 8, 2) evenimentele pe care Bunul Dumnezeu le dirija în planurile Sale. Și care fu rezultatul? Iată ce ne spun Scripturile:

„Atunci... Nebucadnezar a zis: „Cu adevărat, Dumnezeuul vostru este Dumnezeuul dumnezeilor, și Domnul împăraților...” și Nebucadnezar a căzut cu fața la pămînt și s-a închinat înaintea lui Daniel.” (Dan. 2, 47.46), „...eu, Nebucadnezar laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sînt adevărate, toate căile Lui sînt drepte, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mindrie.” (Dan. 4, 37).

„Împăratul Dariu a scris: 'Dumnezeul lui Daniel... El este Dumnezeuul cel viu și El dăinuiește veșnic... El izbăvește și mintuiește... El a izbăvit pe Daniel din groapa leilor.’” (Dan. 6, 26-27).

Daniel s-a rugat totdeauna pentru înțelepciune și a trăit rugăciunile pe care le înălța. El s-a așezat totdeauna acolo unde Dumnezeu îi putea binecuvînta. Rugîndu-se mereu, studînd pergamentele vechi ale scrierilor profeților și rămînînd în permanență în comuniune cu Cel nevăzut, Daniel a umblat cu Dumnezeu asemenea lui Enoh.

Dar una din caracteristicile de bază ale acestui suflet mare, a fost umilința sa. — Citiți capitolul 9 din cartea sa și contemplați atitudinea acestui bărbat puternic înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Să urmărim mărturisirea lui: „...Eu, Daniel mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune, și cereri... și I-am făcut următoarea mărturisire: „Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșat. Tu Care ții legămîntul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvîrșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orînduirile Tale. N-am ascultat pe robii Tăi proroci, care au vorbit în Numele Tău... Tu Doamne ești din pt, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, nouă tuturor oamenilor lui Iuda... Ascultă Doamne! Iartă Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău.” (Dan. 9, 3-7.19).

Deși Daniel fusese timp îndelungat în slujba lui Dumnezeu, și fusese numit „prea iubit și scump”, totuși el se prezentă înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos, susținînd marea nevoie a poporului pe care-l iubea. Rugăciunea lui poartă amprenta elocventă a simplității și a unui țel sfînt.

Serva Domnului notează în legătură cu Daniel: „...el era un om prea iubit și scump înaintea cerului. El deținea o poziție înaltă la curtea Babilonului, slujind și onorînd pe Dumnezeu, dar cu toate acestea, se umili și își mărturisi păcatele sale și ale poporului...”

„Daniel nu s-a scuzat, nici în dreptul său și nici în dreptul poporului Israel, ci în umilință și smerenie își mărturisi păcatele, făcînd corp comun cu poporul său.

„Este mare nevoie de o astfel de mărturisire și pocăință din partea celor credincioși. Cei ce nu și-au umilit sufletele înaintea lui Dumnezeu... n-au implinit prima condiție a primirii lor.” (Mărt. 5, 635).

„Mulți așa zisi creștini sînt mulțumiți cu o pocăință a buzelor lor. Puțini sînt însă aceia care dau pe față o sinceră și caldă căutare a lui Dumnezeu.

(Continuare în pag. a 2-a)

MĂREȚELE ALTITUDINI

În marșul triumfal al lui August 23, ne oprim în acest an pentru a treizeci și treia oară, într-un popas sărbătoresc, deoarece data aceasta, moment de referință în istoria existenței noastre naționale, reprezintă un adevărat monument al împlinirilor noastre, dacă ne referim la trecut și prezent, cit și cheazășia urcușurilor viitoare. Și an de an întreaga noastră suflare românească cinstește întocmai cum se cuvine acest popas, împodobind într-o haină festivă străzile și piețele orașelor și satelor, și oferind în același timp multiplele satisfacții ale înfăptuirilor unui popor liber și stăpîn pe soarta sa. Cu ochi atenți, inteligenți, privind prezentul, vei descifra în fiecare prefigurările unor noi semnificații și bucurii atât pentru cei de azi, cit și pentru viitorime.

Desigur, haina festivă pe care o îmbracă țara nu este altceva decît exteriorizarea aceluși veșmînt nou în care însuși sufletul omului este îmbrăcat, în care a fost transformat și încă se transformă, așa cum sublinia președintele statului nostru: „formarea omului nou, constructor conștient al celei mai drepte orînduiri sociale, constituie cea mai mare și mai complexă sarcină și cea mai nobilă răspundere și îndatorire de onoare.“ Și tot în această ordine de idei, ca urmare a preocupărilor Conducerei Statului nostru, Excelența sa Dl. Nicolae Ceaușescu, arăta cu o altă ocazie: „Disponem de tot ce este necesar, avem o clasă muncitoare minunată, o țărănie și o intelectualitate minunate, avem un popor hotărît.“

De data aceasta însă, înfăptuirile lui August 23, au un context deosebit de valoros, deoarece anul 1977, este anul comemorării Răscoalei țărani-

lor din 1907 și anul aniversării Centenarului Independenței de stat a României.

Comemorarea a 70 de ani de la marile răscoale țărănești — este amintirea de trudă și jertfă a țaranului român, gata oricînd de lucruri mari. S-a pus în lumină — într-o deplină lumină — însemnatul potențial, energiile revoluționare de care dispune el cu sublinierea că în ciuda atîtor furtuni și vicisitudini ale istoriei, țărănimea a fost aceea care în trecut a dus greul luptei pentru păstrarea ființei naționale cit și păstrarea limbii și culturii naționale, a înaltelor virtuți ale spiritului popular românesc. Omagiul adus țaranilor noștri, celor care deseori s-au ridicat aoida legendarei PHÖNIX, din cenușă și ruină ținînd slacăra vieții pe această bucată de pămînt ce inconjoară Carpații, printr-un impresionant spirit de sacrificiu, este un omagiu adus însăși țării, ai cărei oameni, prin sensibilitatea și înțelepciunea lor s-au dovedit superiori în cinste, omenie și dragoste de muncă. Amărăciunea tragismului acestui an prin jertfa celor 11.000, a devenit însă una dintre cele mai glorioase pagini ale istoriei neamului nostru, înscriindu-se covîrșitor pe linia programatică a avertismentului, angajamentului, libertății și progresului. Este remarcabilă, în această privință, aprecierea făcută de însuși Conducătorul Țării noastre într-unul din recentele discursuri ale Domniei Sale: „Multă vreme, de-a lungul milenarei existențe a poporului nostru, țărănimea a reprezentat cea mai importantă forță a progresului social, purtătoarea năzuințelor de neatîrnare și a sentimentului de demnitate națională... Unul din momentele istorice de neuitat care va vor-

SUMAR

- Prea iubit și scump
- Mărețele altitudini ale lui August 23
- Credința și rugăciunea
- Domnul nu întîrzie
- Mingiași, mingiași pe poporul Meu
- Răscumpărați vremea
- Principii de interpretare Biblică (I)
- De cîte ori să iert?
- Nu muta hotarul cel vechi
- Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii
- Acesta este Dumnezeul nostru
- Păcatul și cursele lui
- Întrebări și răspunsuri

ALE LUI AUGUST 23

bi peste veacuri de uriașă energie revoluționară a țărâni-mii, este anul 1907." Iată deci una dintre mărețele altitudini ale lui 23 august 1977.

Centenarul independenței noastre de Stat este o altă înălțime atinsă în marșul său triumfal de august 23. Este deci de data aceasta mai glorios, mai eroic, mai brav.

„Independența e suma vieții noastre istorice“, trîmbița patetică Mihail Eminescu, iar, profund și cu înțelesuri, Nicolae Bălcescu scria: „Vrem să fim o nație, una, puternică și liberă prin dreptul și datoria noastră și a celorlalte nații, căci vom feriarea noastră și avem o misiune de îndeplinit în omenire!“ Ca apoi, peste decenii, de frământări și căutări, documentat și îndubitabil, marele Nicolae Iorga să scrie: „Neam părăsit la răscrucea furtunilor care bat aici din veac în veac și vor bate totdeauna în aceste locuri de ispititor belșug și de trecere a oștilor. Apoi pentru cea mai înaltă civilizație și siliți a trăi de la o bejenie la alta. Oricare altii s-ar fi risipit în lume... Noi am rămas. Cu sabia în mînă de strajă la toate zările, iar cînd s-a frînt o clipă ca să se lege din nou, tainic, oțelul, am întins brutalității armă subțire a inteligenței noastre. Și iată, sîntem tot acasă.“

Am fost și sîntem martori ai trăirilor prezente, ne-am alăturat țării cînd și-a citit istoria, și-a cinstit eroii. Era ca și cum întreaga națiune parcă se apleca atunci asupra letopisețului său. Ce ar putea fi mai măreț ca dragostea și cinstirea față de tot ce este românesc, de istoria, de oamenii și pămîntul nostru?

„Cinstind marile evenimente istorice, spunea vibrant în dimineata zilei de 9 mai, Președintele Țării, pe marii noștri înaintași pe toți moșii și strămoșii noștri, avem datoria de onoare de a fi participanți activi la făurirea noii istorii a patriei noastre, de a făuri condițiile pentru realizarea istoriei viitoare.“

Ne răsună încă în aula memoriei solemnele concluzii ale festivităților Centenarului Independenței — angajare, răspundere, spirit de sacrificiu, dăruire, legămînt. Aceasta, pentru August 23, 1977, nu este numai o înălțime pe cerul patriei, ci o faclă luminînd trecutul, prezentul și viitorul, și punînd în evidență o nouă și măreață pagină scrisă în cartea de aur a istoriei neamului românesc.

Ocazia prilejuită de popasul acestui August 23 este deosebită pentru a face bilanțul înfăptuirilor — nenumărate altitudini. De fapt este greu de selecționat și cîntărit care din mînunchiul de realizări este mai meritoriu. Deși necruțător lovit de seismul din 4 martie, poporul român, a rămas tare ca stîncă și neabătut în marșul său hotărît. Cu o mînă ștergîndu-și lacrimile iar cu cealaltă cîrînd molozul, sprijinînd ziduri sau reconstruînd, iată-l din nou urcînd pe înălțimile progresului economic.

Se anunță deja rezultate deosebite, remarcabile chiar, în realizarea prevederilor planului cincinal pe 1976—1980. Astfel, planul producției industriale pe anul în curs a fost îndeplinit în proporție de 103 la sută pînă în prezent, cu o creștere de 12 la sută față de perioada corespunzătoare a anului trecut; și aceasta în ciuda greutăților și pierderilor provocate de cutremur. De fapt, în toate domeniile se întrevăd realizări și depășiri. Energia electrică, de pildă se revarsă peste sarcinile de plan, la combinatele chimice se realizează producții record, siderurgistii țării au neîncetat noi și mari succese, iar în întrecerile socialiste au loc bogate bilanțuri. Pe de altă parte, specialiștii apreciază că și în anul acesta toate culturile se prezintă bine sub raportul creșterii și dezvoltării. Țara întregă are în față un vast program de acțiune pentru reconstrucție și pentru o dezvoltare mereu ascendentă. Și ceea ce este extrem de important este faptul că resorturile competente ale economiei naționale, au pus în practică un

vast program de creșterea nivelului de trai al poporului.

Acestea sînt doar cîteva spicuri din bogatele pagini ale cărții ce se scrie sub ochii noștri și la care sîntem cu toții martori oculari. Ne amintim de frumosul îndemn rostit nu de mult de președintele țării noastre: „Cu cît vom lucra mai bine în toate domeniile de activitate, cu cît vom produce mai mult, mai ieftin, atît în ce privește cheltuielile materiale, cît și cheltuielile de muncă, cu cît vom obține o creștere mai mare a productivității muncii, cu atît vom spori mai rapid averea națională, mijloacele pentru dezvoltarea generală a țării, bunăstarea întregului popor.“

REDACTIA

„Prea iubit
și scump“...

(Urmare din cop. a 2-a)

Mulți care mărturisesc adevărul nu cunosc adevărata convertire. Ei n-au experiența comuniunii cu Tatăl, prin Isus Hristos și n-au cunoscut niciodată puterea harului divin care sfințește inima.“ (F.C.E./71-81).

Viața lui Daniel constitule o ilustrație inspiratoare a ceea ce însemnează un caracter sfințit.

Daniel a fost un devotat slujitor al Celui Prea Înalt... Curăția sa de caracter, și credincioșia sa neimpărțită, erau egalate numai de umilința sa și de suflul său zdrobit înaintea lui Dumnezeu.

Nu este de mirare că Dumnezeu privind asupra lui a putut mărturisi despre el că este un om „prea iubit și scump“ înaintea Sa. Să facă Bunul Dumnezeu ca despre fiecare fiu și fiică a Sa, El să poată scrie — pentru veșnicie — în cărțile cerului, că a fost, este și rămîne credincios după înima Lui.

D. Popa

CREDINȚA ȘI RUGĂCIUNEA

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.”

(Evr. 11, 6)

Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evr 11,1).

„Credința este un frumos curcubeu, care unește cerul și pământul.” (Geibel).

„Credința este un fel de corabic a lui Columb, care duce spre pământuri noi.” (Fenger).

„Credința este încrederea în Dumnezeu, — convingerea că El ne iubește, și știe ce este spre binele nostru. Astfel ea ne conduce să alegem mai curînd calea Lui decît a voinței noastre. În locul nepriceperii noastre ea primește înțelepciunea Lui; în locul slăbiciunii noastre, tăria Lui; în locul vinovăției noastre, neprihănirea Lui. Viața noastră, noi înșine, sintem ai Lui; credința recunoaște acest drept de proprietate și primește binecuvîntările Lui. Orice impuls sau aspirație bună este darul lui Dumnezeu. Credința care ne face în stare să primim darurile lui Dumnezeu, este ea însăși un dar, care este dat într-o anumită măsură fiecărui om.” (Ed. 244).

Credința în Dumnezeu nu este numai un consimțămînt de ordin intelectual, ea este adeziunea totală la Dumnezeu. Credinciosul consacră lui Dumnezeu spiritul și inima sa, ascultarea și destinul său, întreaga sa ființă. Credința este un act de convingere, de încredere, de angajare.

Cel care a decoperit credința încearcă sentimentele unui fiu reîntors la casa părintească, după o lungă călătorie. Credința nu se opune rațiunii; nu este un salt în întuneric, spre absurd, ci un salt spre lumină. Cînd rațiunea atinge ultima sa limită, credința continuă saltul și înțelege realitatea îndepărtată;

este un pod, dar rațional și de bun simț pentru noi credincioși.

Credința și convingerea Biblică, înseamnă consacrarea a tot ce am, a tot ce sint, a ceea ce am fost și a ceea ce sper să devin, lui Isus, care este Singurul ce dă asigurare și sens vieții creștinului. Credința adună certitudinile adevărului divin, și acceptă că Dumnezeu a stabilit adevărul Său: „Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea prin Cuvîntul lui Hristos.” (Rom. 10,17).

Credința crește prin cercetarea și însușirea adevărului din Cuvîntul lui Dumnezeu. Ea ne conduce să vedem puterea lui Dumnezeu, desfășurare misterioasă și maiestooasă neegalată, care a făcut să apară ceva din neant.

Nenumărate fapte din natură ne sugerează prezența unei Inteligențe creatoare și organizatoare, Inteligență conducătoare care a pus mai dinainte totul la punct. Planul și unitatea lui Dumnezeu sint manifestate prin universul fizic. Să primim în jurul nostru: stelele, viața vegetală și animală sub formele sale multiple, ne inspiră încredere într-un Dumnezeu creator. Este imposibil să considerăm lumea produsul hazardului orb. Totul în univers atestă un plan, o inteligență, un început, un scop și ordine. Universul nu este o iluzie, el este ceva real, a fost creat în cadrul spațiului și timpului.

„Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el, mările cu tot ce cuprînd ele. Tu dai viața tuturor acestor lucruri, și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta.” (Neemia 9,6).

„Cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului, și toată oștirea lor

prin suflarea gurii Lui. Căci El zice, și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă.” (Ps. 33,6,9).

„...Înaintea lui Dumnezeu, în care am crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sint, ca și cum ar fi.” (Rom. 4,17).

Oricine intră în relații de înțelegere cu Dumnezeu, trebuie s-o facă prin credință, ea este condiția dominantă pe care se întemeiază minuirea noastră, și trebuie să se manifeste prin acțiunile noastre.

Cartea sfîntă, ne prezintă mulți „alergători” ai credinței, dintre care amintim cîțiva:

ENOH, care a trăit o viață sfîntă și a crezut cu tărie în triumful dreptății, în arătarea glorioasă a Domnului, afirmîndu-și această încredere în timp ce trăia într-o generație coruptă și batjocoritoare. (Evr. 11,5).

NOE și familia lui, în mijlocul unor oameni de mare forță fizică și mintală, dar decăzuți din punct de vedere moral. (Evr. 11,7).

POPORUL ISRAEL, la Marea Roșie, o mulțime neputincioasă și îngrozită de sclavi, în fața unor oști puternice, salvați prin credință. (Evr. 11,29).

MOISE, „prin credință”, alege destinul poporului său, în locul plăcerilor de o clipă ale păcatului, în locul tronului. (Evr. 11,24-26).

SADRAC ȘI TOVARAȘII SĂI nu se sperie de cuptorul cu foc, și rămîn credincioși lui Dumnezeu. (Dan. 3,16-18).

Hărbat al credinței este apostolul PAVEL în lanțuri, condamnat la moarte ca un criminal de către un tiran nebul, corupt, ce stăpînea lumea: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cu-năla neprihănirii”. (1 Tim. 4,7,8)

SUTASUL DIN CAPERNAUM, cerind vindecare pentru unul dintre servitorii săi, arătându-se nedemn de a primi pe Mîntuitorul în casa sa, adăugînd că era suficient un cuvînt al Lui, pentru vindecare. Aceasta era credință. (Mat. 7,1-10).

FEMEIA CANAANEANCA, care a cerut vindecare pentru fiica ei și a refuzat să fie îndepărtată, acționa prin credință. (Mat. 15,21-28).

Cînd apostolul **PETRU**, arestat, a replicat asupritorilor săi: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decît de oameni.” (Fapte 5,29) arăta credință.

Asemenea exemple ale **CREDINȚEI** nu se găsesc numai în Sfintele Scripturi. Ele sînt înscrise pe fiecare filă a istoriei neamului omenesc, în desfășurarea istoriei minții.

Valdenzii și Hughenoiții, Wycliffe și Huss, Ieronim și Luther, care nu era îngrijorat de mulțimea demonilor ce l-ar fi putut ataca și de la care ne-a rămas afirmația: „Dacă ar fi aștia diavolii la Worms, cite țigle pe acoperișuri, toluși voi intra în ei.”

Tyndale, Knox, Zinzendorf și Wesley și încă mulți alții au mărturisit despre puterea Cuvîntului lui Dumnezeu, au trăit și acționat, prin **CREDINȚĂ**.

Acesta este felul de acțiune ce trebuie să-l caracterizeze și pe credinciosul ce trăiește aproape de revenirea glorioasă a Răscumpărătorului nostru.

La fel ca uzenciile Domnului pe timpuri, trebuie să ne rugăm și noi: „Doamne, mărește-ne credința.”

Avem nevoie de credință, în toate împrejurările, în toate etapele vieții.

Să îndrumăm pe fii noștri, către **AJUTORUL ȘI OCROTITORUL CEL SIGUR** pe drumul vieții. Să-i învățăm să iubească, să dorească prezența continuă a lui Dumnezeu în viață, ca ei să trăiască în mod demn o viață de slujire, de iubire a semenilor, o viață curată. Această atitudine l-a păstrat curat pe Iosif, în mijlocul corupției păturii conducătoare a Egiptului.

Certitudinea prezenței lui Dumnezeu va izgoni frica. Să nu uităm experiența lui Elisei, în cetatea de munte, cînd a văzut între el și oștirea dușmană, o puternică centură de îngeri cerești; experiența eliberării apostolului Petru din închisoarea în care-și aștepta moartea, în timp ce „Biserica nu înceta să se roage pentru el.” (Fapte 12,5-7).

Experiența apostolului Pavel arestat, în drum spre Roma, cu încredere în Dumnezeu, în timpul furtunii pe mare, el a salvat viața tuturor însoțitorilor săi. (Fapte 27, 22-24, 34,44). Aceste experiențe au fost scrise, pentru ca să învățăm încrederea, să ne sprijinim pe Dumnezeu. În timp ce pășim mai departe în credință, Dumnezeu ne deschide drumul.

Pe vremuri, la intrarea în Canaanul pămîntesc, cînd profeții care

duceau chivotul, au ajuns la Iordan, și cînd au simțit apa sub picioarele lor (Iosua 3,15-17) apele s-au retras și ei au călcat pe pămînt și întreg poporul a trecut în „Patria Păgăduinței.”

Sînt mulți credincioși care merg numai atît cît văd drumul deschis înaintea lor, dar aceasta nu este înaintarea credinței. Numai atunci cînd mergem înainte în ascultare de voința lui Dumnezeu, dovedim credință. Credința devine o realitate, cînd este trăită.

„Viața credinciosului este adesea plină de primejdii și împlinirea datoriei pare foarte grea. Închipuirea ne zăgrăvește pielea care ne stă în față, sclavia păcatului și moartea în urma noastră. Și totuși vocea lui Dumnezeu ne poruncește lămurit: „Mergi înainte.” „Piedicile ce se opun înaintării noastre, nu vor dispărea niciodată în fața unui spirit îndoielnic și nehotărît. Cei ce înfirzic cu ascultarea pînă ce va dispărea orice îndoială și nesiguranță, și pînă va fi înlăturată orice piedică a insuccesului și înfringerii, acela nu vor mai asculta niciodată. Necredința șopteste: „Să așteptăm pînă vor dispărea piedicile și pînă ce vom vedea lămurit calea înaintea noastră.” Dar credința merge înainte cu curaj, speră totul și crede totul.” (M.L. 328).

Să avem încredere nemărginită în făgăduințele Domnului: „Încredințează-ți scarta în mina Domnului, încrede-te în El, și El va lucra, El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca soarele la amiază.” (Ps. 37,5,6).

„Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz. Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!”

„...Căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.” (Zaharia 2,8; Ps. 9,9,10).

Dar mai ales, „să privim la ACELA pe care L-au străpuns păcatele noastre ... și atunci vom învăța să răbdăm, să suferim, să iertăm și să iubim. Prin credința în Domnul Isus Hristos, orice ipocrită a caracterului poate fi îndreptată, orice minjitură curățită, orice greșeală îndreptată, orice însușire bună, dezvoltată.” (Ed. 248). „Voi aveți totul deplin în El.” (Col. 2,10).

Dar forma cea mai intimă a încrederii în Dumnezeu, este **RUGĂCIUNEA**. Cei care au avut această încredere, nu au fost înșelați niciodată. „Rugăciunea și credința sînt strîns unite, și de aceea ele trebuie studiate împreună. În rugăciunea cu credință este o știință dumnezeiască; o știință pe care trebuie să o înțelegă orice credincios care vrea să-și ducă la bun sfîrșit lucrarea vieții sale.” (Ed. 249).

Domnul ne spune: „Orice lucru veți cere, cînd vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.” (Marcu 11,24).

„Rugăciunea înviorază sufletul, învinge instinctele și inobilează

gîndurile. Rugăciunea deschide în inima și deasupra noastră cerul, cu luminile și bucuriile lui negrăite. Rugăciunea risipește îndoielele și întărește virtuțile; ușurează durerile, trezește conștiințele, improspătează speranțele, sporește bucuriile, cîștigă luptele și sfințește suferințele. Rugăciunea deschide în noi izvorul păcii și dezvăluie în fața noastră icoana frumuseților neprihănite. Rugăciunea rodește liniștea și fericierea sufletului; oerotește iubirea și binecuvîntează familia, împacă dușmanii și transformă sfinții. Rugăciunea mișcă inima lui Dumnezeu, e forța și sufletul sentimentului religios. Viața fără rugăciune, este o viață fără Dumnezeu.” (P. Eadet)

„Rugăciunea este cheia în mina credinței, care deschide depozitul cerului, unde sînt tezaururile resursele fără limite ale lui Dumnezeu.” (D. V. 94).

„Rugăciunea este un strigăt de speranță.” (Musset)

„Rugăciunea este fiica vieții religioase și o clipă petrecută în cer.” (S. Vincent)

„Vocea credinței.” „S.O.S-ul muribundului.” „Un suspin.” „O lacrimă.” „O privire spre Dumnezeu.”

Rugăciunea, este primul semn al vieții noastre religioase și mijlocul de a o menține. Mergînd zi de zi cu Dumnezeu, îmbrăcat în armura luminii, rugăciunea devine o părticică, o atitudine a inimii și a minții care ne păstrează în atmosfera cerului. Devine un canal al puterii ce curge de la Dumnezeu și un canal al laudei ce se întoarce la Dumnezeu. Prin rugăciune, harul lui Dumnezeu se revărsă în viață.

Există întotdeauna, în orice ispită, posibilitatea de a recurge la rugăciune. Nu există timp sau loc în care să nu se poată lua posibilitatea de a ne ruga, și nu există nici o împrejurare cînd o inimă sinceră să se roage fără să fie auzită de către Tatăl nostru ceresc și să nu primească răspunsul în cadrul voinței Sale, spre binele veșnic.

„La auzul unei rugăciuni arzătoare, toată oastea lui Satana tremură.” (T.1/346).

„Numai cei ce au trăit prin sine viața de rugăciune, pot s-o judece. Căutarea de Dumnezeu e, în adevăr o indeletnicire cu totul personală. Mulțumită unei activități anumite a conștiinței lui, omul tinde către o realitate nevăzută, care să-l slujească în lumea materială și trece dincolo de ea.” (Dr. Alexis Carrel)

Există o clasă de animale de apă, cetaceele, care locuiesc în adîncuri. Acolo este casa lor și n-o părăsesc niciodată pentru a merge la țărîm. Înnoată dedesubtul valurilor, dar din cînd în cînd trebuie să se ridice la suprafață pentru a respira. Altfel n-ar putea trăi. Ce lor le este impus ca o necesitate fizică, credinciosului i se impune ca o necesitate religioasă. Prin ridicarea continuă pe calea rugăciunii la o religie

mai pură și mai înaltă, pentru primirea harului divin, el își menține vlața religioasă.

„O, Doamne, ce schimbare face cu noi o oră doar/ Ce o petrecem în genunchi, când ne rugăm!/ Grele poveri, ce ne-apăsau pe piept, dispar!/ Din uscăciunea cea din noi, ne înviorăm!/ Ne ridicăm: și, lângă noi și-n depărtare/ Se-ntinde-o perspectivă clară și strălucitoare/ Și-un viitor cald, însoțit și luminos!/ Ingenunchiem descurajați, frinți de durere./ Ne ridicăm, cîntînd, plini de putere!”

Spre a găsi cuvinte pentru rugăciunea cu efect, rugăciune care să străbată norii și să ajungă la tronul lui Dumnezeu, se cere CREDINȚĂ. Rugăciunea fără credință este ca un cec fără semnătură, adică fără valoare: căci semnătura de jos dă valoare ceului. RUGĂCIUNEA CREDINȚEI, poartă pe ea SEMNĂTURA DOMNULUI ISUS HRISTOS, și obține valori oricît de mari de la banca cerului.

„Și Dumnezeu meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.” (Filip. 4,19). Credința, încrederea absolută în Dumnezeu, în purtarea Sa de grijă pentru noi, dă acea minunată pace, pe care nu o pot da nici plăcerile, nici prosperitatea, nici renumele, și nimic altceva; pe care nici durerea, nici sărăcia și nici vreo altă neplăcere a vieții nu o poate lua.

Vorbiți și lucrați cu credință de neînvinș. Domnul e bogat în mijloace; Lui îi aparține toată lumea. Priviți în credință spre cer. Priviți spre Cel ce dă lumină, putere și izbîndă. Străduințele personale pentru binele altora, trebuie să fie precedate de multă rugăciune tainică; pentru că se cere mare înțelepciune, spre a înțelege știința salvării sufletelor. Înainte de a intra în legătură cu sufletele, să intrăm în legătură cu Hristos. La tronul harului dobîndiți pregătirea pentru a veni în ajutorul semenilor voștri.” (P.D. 136)

Cuvîntul sfînt, ne arată clar că cererile noastre trebuie să fie în armonie cu voința lui Dumnezeu, că trebuie să respectăm condițiile puse de El și atunci putem aștepta răspunsul la rugăciunile noastre. Să așteptăm cu încredere chiar și atunci cînd nu înțelegem modul în care Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre. Dacă voința noastră este în armonie cu voința lui Dumnezeu, vom dobîndi și certitudinea că Dumnezeu răspunde în maniera cea mai folositoare, pentru binele nostru vremelnic și veșnic.

„Noi putem cere în rugăciune iertarea păcatelor, Spiritul Sfînt, o fire creștină, pricepere și putere a face lucrul Său, cum și orice dar făgăduit de El; apoi să credem că vom primi, și să mulțumim lui Dumnezeu pentru cele primite.” (Ed. 249).

„Cărarea sincerității și a cinstei, nu este lipsită de piedici, dar în

fiecare greutate noi trebuie să vedem o chemare la rugăciune... În numele lui Hristos, urmașii Lui vor sta în fața lui Dumnezeu. Prin valoarea sacrificiului adus pentru ei, au preț înaintea Domnului. Pentru numele lui Hristos, Domnul iartă pe aceia care se tem de El. El nu vede în ei ticătoșia păcatului, ci chiar chipul Fiului Său, în care ei cred.”

Să avem încredere în făgăduințele lui Dumnezeu, căci ele se vor împlini chiar și atunci cînd nu vedem dovezile exterioare. Să avem încredere asmeni lui Moise pe munte, cînd a văzut modelul construcției, acolo unde avea să se manifeste gloria lui Dumnezeu. „PE MUNTE CU DUMNEZEU — în locul tainic de comuniune — să contemplăm planul Său minunat față de omenire.” În felul acesta caracterul nostru va fi modelat și se va împlini cu noi făgăduința: „Eu voi locui cu ei.” (2 Cor. 6,16).

Să urmăm marile exemple biblice, dar mai ales exemplul Celui Desăvîrșit, Domnul nostru Isus Hristos. În zorii zilei cit și în amurgul serii, El găsea clipe pentru o liniștită comuniune cu Tatăl.

Să trăim cu sentimental continuu al dependenței de El și inimile noastre să fie clipe de clipă îndreptate spre Izvorul mîntuirii noastre, spre Mîntuitorul nostru.

Să ne bucurăm de făgăduința: „Nu te teme, căci Eu sînt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sînt Dumnezeu Tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” (Is. 41,10).

Adesea credincioșii trecînd prin diferite încercări, sînt ispitiți să se creadă uitați de El. Dar să nu uităm că „Acela care a suferit pentru ei, și a purtat durerile și întristările lor, nu i-a uitat. Copiii lui Dumnezeu nu sînt părăsiți și nici lăsați fără ajutor. Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic.” (P.D. 158).

Trebuie să fim în stare de permanentă veghere față de păcat. Tatăl nostru cereș nu este onorat cînd copiii Săi se expun voluntar ispitei, păcătînd și venînd apoi la El după ajutor, înfrinți.

Vegherea este prima linie a apărării noastre. Dușmanul sufletelor noastre nu se poate apropia de cineva care veghează continuu în rugăciune. Credinciosul trebuie să aibă ochii limpezi, să descopere păcatul în variatele sale forme și să fie gata să i se opună. Vegherea și rugăciunea, constituie acul major, al „îmbrăcării în toată armătura lui Dumnezeu, ca să putem ține piept împotriva uneltirilor diavolului.” (Efes. 6,10-18).

În orele prețioase ale acestei săptămîni de rugăciune, să îndreptăm privirile noastre la „norul de marteori și să dăm la o parte orice piedică” la credința lui Enoh, Noe, a lui Sadrac și tovarășilor săi, la

aceia a lui Moise, a apostolului Pavel și Petru, la credința femeii păgîne. Pentru ei toți și pentru ații numeroși, redați pe paginile Sf. Scripturi, sau în filele Istoriei Mîntuirii, credința însemna angajare, consacrare, lepădare de sine, purtarea crucii, un profund simț al realității, însemna trăirea în lumina crucii, a bucuriei mîntuirii, o viață de continuu și desăvîrșită comuniune cu Dumnezeu, ce se afirmă printr-o ascultare din iubire a Cavintului Său.

Să înălțăm rugăciunile credinței pentru influența înobilatoare a Duhului Sfînt, care să ne însuflețească la o viață nouă, să ne îmbrace în putere pentru slujire, rugăciuni ale credinței care să poarte semnătura Răscumpărătorului nostru.

Noi, și toată casa noastră, familia cea mică și cea mare a Bisericii, „să stăm pe munte în prezența Domnului”, să trăim împreună cu Mîntuitorul nostru, astfel ca rugăciunea să devină o părășie, o atitudine a inimii și a minții, care să ne păstreze în atmosfera cerului.

Fie ca această săptămîni de comuniune să contribuie la unitatea noastră; să ne rugăm unii pentru alții, pentru cei dragi, pentru întreaga Biserică. El să desăvîrșească lucrarea sfințirii noastre și să ne strămute în slava împărăției Sale.

„...Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răspunde pe cei ce-L caută.”

(Evr. 11,6)

Pastor
G. Deac

Președintele Conferinței Sibiu

Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară ci toți să vină la pocăință." (2 Petru 3,9).

Aceste cuvinte le adresa Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, zicea el, prin dreptatea Dumnezeului și Mintuitorului Isus Hristos.

Era spre sfârșitul vieții, așa cum o confirmă v. 13 și 14 din capitolul 1 din aceeași epistolă și dorea ca și după moartea lui cei aleși să-și aducă aminte totdeauna de „lucrurile acestea”, atât de cele scrise în prima ca și în a doua sa epistolă. El le scria „caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări, ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrările vestite mai dinainte de sfinții proroci și de porunca Domnului și Mintuitorului nostru dată prin apostolii noștri.

Textul amintit la începutul acestui articol este un text care ne însuflețește, ne încurajează și ne îndrumă la o pregătire temeinică în vederea revenirii Domnului Hristos. Acest text prezintă un tablou al lui Dumnezeu, care face ca inima să se îndrepte spre El cu bucurie, cu laudă și cu mulțumire. Dumnezeu dorește ca nimeni să nu piară. El dorește ca toți să vină la pocăință.

Adevărul glorios și minunat este că El a luat suficiente măsuri ca toți să fie mântuiți. Nimeni nu trebuie să piară. Prin lucrarea de ispășire a Domnului Hristos s-a plătit prețul deplin al mântuirii noastre și al tuturor care au trăit și vor trăi pe acest pământ. Și dacă eu și tu vom pieri, aceasta se va întâmpla pentru că noi nu am luat în seamă tot ceea ce Dumnezeu a făcut ca să ne mântuiască.

Aceasta nu se va întâmpla nicicum fiindcă Dumnezeu nu ar fi prevăzut cumva tot ceea ce era necesar pentru mântuirea noastră.

Un pastor povestea de tatăl său că de sute de ori l-a auzit rugându-se, dar nu-și amintea măcar o singură dată când el să nu fi cuprins în rugăciunea lui două texte din Scriptură, care sînt strîns legate de acest subiect atât de important. Tatăl zicea: „Îți mulțumim, Doamne, că nu ne-ai tratat după păcatele noastre și nu ne-ai răsplătit după fărâdelegile noastre, ci ești îndelung răbdător față de noi și nu dorești ca vreunul să piară ci toți să vină la pocăință ca să fie mântuiți.” „Impresia puternică a rugăciunii lui de mulțumire către Bunul Dumnezeu a fost un izvor

de încurajare pentru mine de-a lungul anilor de lucrare”, spunea pastorul.

Într-adevăr capitolul 3 din cea de a doua epistolă a apostolului Petru cuprinde învățături minunate și foarte importante pentru biserică și foarte importante pentru Dumnezeu în aceste zile.

Există patru puncte principale în acest capitol, patru îndemnuri ale bătrînului apostol, începînd fiecare cu expresia duioasă „prea iubiților” v. 1,8,14 și 17.

Domnul nu întîrzie...

Dorința lui în primul apel este: „caut să vă trezesc mintea sănătoasă... ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci și de porunca Domnului și Mintuitorului nostru, dată prin apostolii voștri.” Aici apostolul ne îndeamnă să fim cercetători sinceri și credincioși ai Cuvîntului lui Dumnezeu. „Cuvintele vestite de sfinții proroci,” aceasta înseamnă Vechiul Testament; „porunca Domnului și Mintuitorului nostru dată prin apostoli”, se referă la Noul Testament. Acesta este și pentru noi un îndemn binevenit, ca în vremea aceasta cînd toate se desfășoară într-o grabă uluitoare, să nu uităm ca pe lângă îndeplinirea datoriilor de fiecare zi să ne găsim timp de a studia Cuvîntul lui Dumnezeu și învățăturile Spiritului Profetic și a ne ruga să fim feriți de orice ispită.

Apostolul adaugă că în acele zile mulți vor trăi după poftele lor. Există primejdia ca și credincioșii

lui Dumnezeu să umble în firea pămîntescă. Biblia avertizează împotriva „plăcerilor cărnii”. Și în noi se dau asemenea lupte.

Ucenicul iubit, Ioan, cel care totdeauna era cît mai aproape de Domnul, amintește în întîia sa epistolă de acest fel de ispite, de plăceri: „pofta firii pămîntesci, pofta ochilor și lăudăroșia vieții.” Toate acestea trei ne privesc pe noi cei credincioși. Ce fericire pentru cei ce au ochi și văd lucrurile minunate din jurul lor; dar pe aceeași cale pot veni și ispite.

Multe ispite vin pe calea văzului. Acan a răspuns lui Iosua: „Am văzut în pradă o manta frumoasă de Șincar, două sute de sicli de argint și o placă de aur... le-am pofțit și le-am luat. David a fost dus în ispită spre un păcat, cu multe implicații în viața lui, prin privire.” De cînd se plimba pe acoperișul casei împărătești, a zărit de acolo o femeie... „Cît de atenți trebuie să fim la ceea ce privim — cît de stăpîni trebuie să fim pe noi înșine spre a ne împotrivi poftei sau plăcerii ochilor. De aceea copiii lui Dumnezeu trebuie să fie oameni ai rugăciunii, ai studiului ca mintea să fie continuu trează. Nu e de ajuns a ne ruga numai acum în Săptămîna de Rugăciune, acum la încheierea anului ci fiecare trebuie să aibă necontenit experiența sa cu Dumnezeu așa cum spunea Domnul Hristos: „Ci tu cînd te rogi intră în odăița ta și roagă-te Tatălui Tău... și Tatăl tău care vede în ascuns îți va răsplăti.”

Scriptura ne atrage atenția că și „lăudăroșia” sau „mindria vieții” poate fi o problemă în sfera vieții noastre. Avem nevoie de acea virtute a Domnului Hristos: blîndețea și umilința Lui.” Acel spirit care să ne conducă a da înțietate celui-lalt, să privim pe altul mai pe sus de noi înșine. Lupta împotriva ispitelor este o luptă grea. Putem învinge numai cu ajutor de la Dumnezeu primit ca răspuns la rugăciunile fierbinți ce trebuie înălțate la tronul harului.

Al doilea apel al apostolului Petru scoate în evidență ceea ce aminteam la început: bunătaea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Și el spune „Să nu uitați”. Gîndurile acestea atât de frumos exprimate în versetele 8 și 9 ne vorbesc de grija duioasă a unui părinte iubitor, care dorește ca noi să fim mîntuiți.

În una din parabole Domnul Hristos spunea că servul cel rău zice în inima sa „Domnul meu zăbovește să vină.” Este adevărat că venirea Domnului a fost întîrziată. Dar care este cauza?

Cuvîntul inspirat ne lămurește : „Noaptea lungă a întinericului este grea, dar zorile sînt încă aminate prin îndurare, deoarece, dacă Maestrul ar fi venit, așa de mulți ar fi fost găsiți nepregătiți. Bunătatea lui Dumnezeu ca credincioșii Săi să nu piară a fost cauza acestei mari întîzieri. Nu a fost voința lui Dumnezeu ca venirea Domnului Hristos să fie astfel întîrziată. Dumnezeu nu hotărîse ca poporul lui Israel să rățească patruzeci de ani în pustie. El le făgăduie să-i conducă direct în țara Canaanului, și să-i așeze acolo ca un popor sfînt și fericit. Dar cei cărora le-a fost vestită făgăduința întîiași dată n-au intrat, din cauza necredinței. Inimile lor erau pline de murmurare, răzvrătire și ură și El nu putea să-și împlinească legămîntul cu ei.

„Timp de patruzeci de ani l-a ținut pe vechiul Israel departe de Canaan, necredința, murmurarea și răzvrătirea. Aceleași păcate au întîrziat și venirea Domnului Hristos Făgăduințele lui Dumnezeu n-au dat și nu dau greș. A fost necredința, spiritul lumesc, lipsa de consacrare și certurile din mijlocul copiilor lui Dumnezeu care i-au ținut departe de venirea Domnului. Fie ca poporul Său să se pregătească printr-o viață sfîntă și curată spre a-L întîmpina.“

Al treilea apel pe care îl face apostolul Petru către cei credincioși îl găsim în v. 14. „De aceea prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace. Acesta este un standard extrem de înalt. Nu poate fi atins de cel credincios prin sine, indiferent de poziția sau educația lui. Nu există nici o modalitate ca prin noi înșine să atingem acest țel.

Totuși, slavă Domnului că există o cale. Este minunat de simplă și realizabilă pentru noi toți. Apostolul Iuda ne arată calea: „Iar Acelaia, care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale.“ Iuda 24.

Serva Domnului vorbind despre acest ideal al lui Dumnezeu pentru copiii Săi, spunea: „Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi, este mai înalt decît cel mai înalt gînd la care poate cineva aspira. 'Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel cereșc este desăvîrșit.' Această poruncă este o făgăduință. Planul mîntuirii cuprinde în sine, completa noastră eliberare de sub puterea lui Satan. El a venit să strice lucrările diavolului și El a luat măsuri ca Duhul Sfînt să fie dat fiecărui suflet pocăit, pentru a-l feri de păcat.“

Este opera măreață a Duhului Sfînt care lucrează aceste minuni ale Harului în viața noastră. Duhul Sfînt este dat nu numai pentru a ne arăta păcatul ci și pentru ca să ne facă părtași de fire dumnezeiască, ca să fim feriți de a mai păcătui. Dacă a fost vreun timp cînd a fost nevoie să rugăm pe Dumnezeu pentru revărsarea Duhului Sfînt, ca să realizeze aceste lucruri în viața noastră, atunci timpul acela este cu siguranță acum. „De aceea prea iubiților siliți-vă“.

Ambele epistole sînt străbătute de gîndul și îndemnul la o viață

sfîntă. „Ci după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfînti în toată purtarea voastră... Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevețire... Să aveți o purtare bună, fiți supuși oricărei stăpîniri omenești, cinstiți pe toți oamenii. Și sfînțiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.“

Ultimul apel din acest capitol al epistolei Apostolului Petru îl găsim în v. 17 „Voi deci prea iubiților știind mai dinainte aceste lucruri păziți-vă“. De ce să ne păzim? Există vreo primejdie? Restul textului ne spune: „ca nu cumva să vă lăsați țirați de rătăcirile acestor nelegiuți și să vă pierdeți țaria.“

În capitolul 2 vers. 1 apostolul spune: „În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși cum și între voi vor fi învățători mincinoși care vor strecura pe furis erezii nimicitoare... și din pricina lor calea adevărului va fi vorbită de rău“. Întreg capitolul 2 se ocupă de acești prooroci mincinoși. Domnul Hristos a avertizat biserica Sa, cum ne descrie Evanghelistul Matei cap. 24,4,24; „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva... se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși încît să înșele, dacă va fi cu puțință și pe cei aleși.“

Apostolul Pavel la fel avertiza: „Și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vă vor învăța lucruri stricătore... de aceea vegheați.“ Fapte 20,30,31.

Cuvîntul Spiritului Profetic ne învață: Dumnezeu are pe pămînt o Comunitate care e formată din aleșii Săi, care țin poruncile Sale. El nu conduce indivizi răsăriți la întîmplare, unul ici, altul colo, ci El conduce un popor.“ Cei care sînt inclinați să considere judecata lor personală ca supremă, sînt în primejdie... S-au ridicat printre noi oameni care mărturisesc că sînt slujitori ai lui Hristos dar a căror lucrare este printr-o unității pe care Domnul a stabilit-o în biserică.“

Să nu se înșele nimeni cu gîndul că Biserica lui Dumnezeu pe pămînt este un organism anarhic, unde fiecare poate să facă tot ce i se pare lui că este bine și să tulbure după bunul plac viața Comunității, impunînd vederile sale deosebite, spiritul său tiranic, nizmuitrele sale, celorlalți membri ai bisericii.

De aceea, scria Apostolul Petru ca să vă trezesc mîntea sănătoasă ca să vă păziți, să vă feriți de asemenea elemente. Să ne rugăm pentru unitatea bisericii și să veghem spre a fi feriți de orice amăgiri. Să rugăm pe bunul Dumnezeu să ne dea un spirit de discernămint ca să putem face deosebire între lumină și întineric, adevăr și minciună, și între soliele lui Dumnezeu și ereziile ce apar.

Să meditam la aceste apeluri ale bătrînului apostol Petru și să rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne ajute să trăim o viață sfîntă, împotriviindu-ne ispitirilor diavolului, să trăim în pace și armonie cu toți oamenii și să ne păzim de orice fel de erezi. Cînd fiecare credincios va urmări această țintă biserică întregă va fi pregătită să întîlnească pe Domnul.

Aceasta era și dorința apostolului Petru, care își incheie solia sa cu un apel plin de însuflețire: „Ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei. Amin.“

Pastor
M. Părvan
Secretarul Uniunii

Pastor
I. Moldovan
Consilier Uniune

Mîngîiați, mîngîiați, pe poporul Meu

Dacă poporul Israel ar fi fost credincios în toate față de Domnul, atunci, prin el s-ar fi răspîndit lumina adevărului și toate popoarele lumii ar fi devenit părtașe binecuvîntărilor cereștii. Însă inima acelorora cărora le era incredințată cunoștința adevărului, a rămas nemișcată față de nevoile celor din jurul lor. Ca urmare, lumina adevărului a fost acoperită de ei, întunericul i-a cuprins, iar rățăchile și superstițiile creștean. Într-un timp ca acesta Dumnezeu l-a chemat pe Isaia ca să-l trimită la copiii lui Israel să-i mustre și să le spună: „Ascultați ceruri și ia aminte pămîntule, căci Domnul vorbește: 'Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpînul și măgarul își cunoaște leslea stăpînului său: dar Israel nu mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine. Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărâdelegi, sămînță de nelegiuiri, copii stricați! Au părăsit pe Domnul. Au disprețuit pe Sfîntul lui Israel. I-au întors spatulele... Ce pedepse noi să vă mai dea cînd voi vă răzvrătiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte! Din tălpi pînă-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vinătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn.“

„Spălați-vă deci și curățați-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Incețați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna. De veți voi și veți asculta, veți minca cele mai bune roade ale țării“ (Isa. 1,2-6; 16-19).

Nici chiar după aceste mustrări aspre, poporul Israel nu și-a întors inima la Dumnezeu ca să se

întorcă la El și nu și-a îndreptat căile ca să urmeze calea cea bună. Fiii lui Israel s-au pierdut în formalități, fără să cunoască pe Domnul, și scopul religiei lor. Dar ca să-i trezească la realitate Domnul le trimise următoarea mustrare: „Cînd se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine, nu este decît o învățătură de datină omenească. De aceea, voi lovi iarăși pe poporul acesta...“ (Isa. 29,13).

Profetului Isaia i-a fost dat să privească cu ochi profetici în viitor și să vadă nenorocirea ce urma să vină asupra acestui popor, care „și-a întepenit grumazul și și-a învîrtoșat inima, pînă acolo încît nu s-a întors la Domnul, Dumnezeul lui Israel... Ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au ris de proorociei Lui, pînă cînd minia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac. Atunci Domnul a făcut să se suie împotriva lor împăratul Haldeilor, și a ucis cu sabia pe tinerii lor în casa locașului lor cel sfînt. N-a cruțat nici pe tînăr nici pe tînără, nici pe bătrîn, nici pe omul girbov sub povara perilor albi, ci a dat toate în mîna lui. Nebucadnețar a dus la Babilon toate uneltele din casa Domnului, mari și mici, visteriile casei Domnului și visteriile casei împăratului și ale căpeteniilor lui. Au ars casa lui Dumnezeu, au dărîmat zidurile Ierusalimului, au pus foc tuturor caselor lui și au nimicit toate lucrurile scumpe. Pe cei ce au scăpat de sabie, Nebucadnețar i-a dus prinși la Babilon. Ei i-au fost supuși, lui și fiilor lui, pînă la stăpînire împărăției Perșilor, ca să se împlinească Cuvîntul Domnului rostit prin gura lui Ieremia; pînă ce țară și-a ținut Sabatele ei și și-a odihnit tot timpul cît a fost pustiită, pînă la împlinirea celor șaptezeci de ani.“ (2 Cron. 36,13-21).

O, dacă ar fi ascultat și s-ar fi întors la Domnul cu o pocăință sin-

ceră atunci cînd au fost muștrați pentru fărâdelegile lor, cum ar fi putut să evite această nenorocire ce a venit peste ei, ca o furtună. „O, de ai fi luat aminte — zice Domnul — la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un riu și fericea ta ca valurile mării.“ (Isa. 48,18).

Apoi vizionarul Isaia văzu acest popor risipit pe malurile riurilor Babilonului șezînd și plîngînd cînd își aducea aminte de Sion. Ei își atîrnară harfele lor în sălcile ținutului aceluia, căci învingătorii le cereau să cînte cîntările Sionului. Cum să cîntăm noi cîntările Domnului pe un pămînt străin? — ziceau ei —. Apoi profetul văzu cum se deschideau ferestre spre Ierusalim iar înăuntru se auzeau înălțîndu-se rugăciuni fierbinți, mărturisiri sincere și se implorau îndurările lui Dumnezeu pentru Israelul risipit și pentru rezidirea Ierusalimului. (Dan. cap. 6 și 9).

Dumnezeul îndurărilor răspunse la aceste rugăciuni sincere și trimise solia de mîngîiere poporului Său și zise: „Mîngîiați, mîngîiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-l, că robia lui s-a sfîrșit; căci a primit din mîna Domnului de două ori cît toate păcatele lui.“ (Is. 40,1-2). Mîngîierea care le inspiră încredere era în cuvîntul: „Poporul Meu...“ Dumnezeu nu i-a lepădat, i-a trecut prin focul încercărilor, dar focul nu i-a mistuit. I-a trecut prin ape, dar apele nu i-a înecat. (Isa. 43,2). „În cel dintîi an al lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se împlinească cuvîntul Domnului, rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul Perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris vestirea aceasta în toată împărăția lui: „Așa vorbește Cir, împăratul Perșilor: „Domnul Dumnezeuul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pămîntului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeuul lui să fie cu el, și să se suie la

Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeuului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim. Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu, care este la Ierusalim!"

Vizionarul Isaia vede apoi restabilirea poporului lui Dumnezeu, rezidirea Ierusalimului și a templului din Ierusalim și aude un glas în depărtare care strigă: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în cîmpii și strîmtorile în vilcele." De la distanța secolilor el vede cum se pregătește calea pentru Acela Care este Mesia, Unsul lui Dumnezeu, Mîngîierea lui Israel, Speranța celui păcătos.

În spre această zi a venirii lui Mesia și-au îndreptat privirile prin ochiul credinței toți credincioșii din toate veacurile trecute, așteptînd cu dor împlinirea nădejzii lor. Apoi la împlinirea vremii „un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sietnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii." (Isa. 9,6). Această zi o așteptase cu atîta ardoare Simeon „un om în Ierusalim", care „aștepta mîngîierea lui Israel" și căruia Duhul Sfînt îi făcuse cunoscut că nu va vedea moartea pînă nu va vedea pe „Hristosul Domnului". O, cît de mult a fost el mîngîiat cînd pe acest „Copil Minunat" L-a luat în brațe, a binecuvîntat pe Dumnezeu și a zis: „Acum slobozește în pace pe robul Tău Stăpîne, după cuvîntul Tău, căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel." (Luca 2,27).

Apoi evanghelistul Vechiului Testament — prin viziune — a văzut împlinirea Cuvîntului care zice: „După cum în vremurile trecute a acoperit cu ocară țara lui Zabulon și țara lui Neftali, în vremurile viitoare va acoperi cu slavă țînutul de lângă mare, țara de dincolo de Iordan, Galilea neamurilor. Poporul care umbla în întuneric, a văzut o mare lumină și peste cei ce zăceau în țara umbrei morții, a răsărit lumina." (Is. 9,2-3). În viziune profetul îl privea în activitatea Sa zilnică așa cum inspirat de Duhul Domnului L-a descris cînd a auzit declarația Tatălui: „Iată Robul Meu, pe Care-L sprijinesc, Alesul Meu în Care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-și va ridica glasul,

și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frîntă n-o va zdrobi și mucle care mai arde nu-l va stînge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă va așeza dreptatea pe pămînt; și ostroavele vor nădăjdui în legea Lui." (Isa. 42,1-4).

Profetul L-a văzut apoi cum „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui... și că a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți." (Isa. 53, 4-5). A văzut, cum Tatăl va „turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre „Acela" pe care L-au străpuns. Îl vor plînge cum plînge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plînge amarnic, cum plînge cineva pe un întîi născut."

(Zaharia 12,10). Cînd recunoaștem că păcatele noastre L-au străpuns și că fărâdelegile noastre L-au zdrobit... atunci vom privi la Cel pe care L-am străpuns... și vom plînge amarnic... cum plînge cineva pe un întîi născut. Atunci un duh de îndurare și un duh de rugăciune va pune stăpînire pe noi și vom zice: „Ai milă de mine Dumnezeule!" „Acela care n-a putut să vadă pe păcătoși expuși ruinii veșnice fără ca să-și dea sufletul la moarte pentru ei, va privi cu milă și îndurare spre orice suflet, care recunoaște că nu poate să se salveze singur. Asupra nici unui păcătos care se roagă tremurînd, Domnul nu va privi fără să-l ridice și să-l ajute... Noi putem să depunem păcatele și durerile noastre la picioarele Sale, căci El ne iubește. Fiecare privire și cuvînt a Lui ne invită să ne încredem în El." „Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățați; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri." (Ier. 3,13) Să îndreptăm privirile noastre la crucea de pe Golgota și la nemărginita iubire dum-

nezeiască cu care sîntem iubiți. Schimbarea firii noastre păcătoase se face atunci cînd privim la El și Îl primim pe El. Prin El vom fi mîngîiați. „Ferice de cei ce plîng căci ei vor fi mîngîiați." (Mat. 5,4). Cînd norodul a ascultat predica lui Petru cu privire la Isus Hristos Cel răstîgnit, cînd ei „au rămas străpunși în inimă", atunci au pus întrebarea: „Fraților ce să facem?" Această întrebare a fost urmată de o pocăință sinceră, iar ei au primit Duhul Sfînt, Mîngîietorul, Duhul Adevărului. Acum erau mîngîiați știînd că sînt iertați și că sînt primiți de Dumnezeu ca Fiii ai Săi.

La malurile rîurilor Babilonului Israelii își ațirau harfele pe sălcile din țînturile acelea, ședeau și plîngeau zicînd: „Cum să cîntăm noi cîntările Domnului pe un pămînt străin?" Cei ce sînt liniștiți în păcatele lor, dar se simt neliniștiți pentru păcatele altora, aceia sînt în robia păcatului. Ei sînt pe un teren străin, terenul formecat al Satanei. Cum vor putea aceștia să cînte cîntarea biruinței, cîntarea lui Moise și a Mielului, dacă ei vor rămîne robii formelor reci ale religiei, dacă ei vor fi „nepăsători față de o mîntuire așa de mare," dacă ei mai persistă a rămîne robi ai patimilor rele?

„Dar chiar acum zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post cu plîns și cu bocet. Sfișiți-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El e milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate... și-I pare rău de relele pe care le trimite... Preoții, slujitorii Domnului, să plîngă între tîndă și altar și să zică: Doamne îndură-Te de poporul Tău!" (Ioel 2,12-13,17). Nimic nu dorește Isus Hristos atît de mult, decît să mîntuiască pe poporul Său de sub stăpînirea lui Satana. El vrea să fim eliberați de puterea lui care se află înăuntrul nostru.

Isus Hristos veni în lumea aceasta pentru a salva pe păcătoși, nu în păcatele lor, ci din păcatele lor și a-i sfinți prin adevăr. Pentru ca El să devină pentru noi un Mîntuitor desăvîrșit, noi trebuie să ne unim cu El, printr-un act personal de credință. Hristos ne-a ales, și noi de asemenea L-am ales pe El. De acum înainte noi avem de trăit nu pentru noi înșine, ci pentru Acela care a murit pentru noi. Ori, această unire nu poate fi menținută decît printr-o continuă vigilență, căci noi avem întodeauna riscul de a cădea în ispită. Noi sîntem de fapt liberi de a alege cui să slujim, lui Dumnezeu... sau păcatului, dacă dorim aceasta. Unirea cu Hristos implică o predare deplină Domnului Dumnezeu, predare ce se manifestă prin faptele și gîndirea noastră.

Să ne considerăm membri ai familiei lui Hristos și să-L urmăm ca niște copii preaiubiți. Adoptați în casa Tatălui, să-L onorăm pe El și să fim demni de familia cerească.

Profetul Isaia văzu în cele din urmă marea zi a venirii Domnului Hristos. Inspirat de Duhul Sfânt el scrie: „Iată Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata Lui este cu El și răsplătirile vin înaintea Lui.” (Isa. 40,10). „Mingiați, mingiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați că... nelegiuirea lui este ispășită...” (Isa. 40,1-2). „Întăriți mințile slăbănogite și întăriți genunchii care se ciătina. Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeuul vostru va veni... El însuși va veni și vă va mintui. Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci schiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor țîșni ape, și în pustietate piraie... Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi „Calea cea sfântă”; nici un om necurat nu va trece prin ea, ci va fi numai pentru cei sfinți... O bucurie veșnică le va incununa capul, veselie și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!” (Isa. 35,3-6.8.10).

Îndoșebî pentru aceia care au pierdut pe cineva prea iubit aici pe pămînt, cit de prețioasă este credința în făgăduințele lui Dumnezeu și în speranța unei vieți viitoare și veșnice. Speranța lor se întemeiază pe realitățile nevăzute ale lumii viitoare căci acum „Hristos a înviat din morți, pîrga celor adormiți.” Credința și speranța întăresc sufletul care trece prin întunecimile morții, îi dau asigurarea de a atinge nemurirea în dimineața învierii, de a intra în paradisul lui Dumnezeu, locuința celor mintuiți. Atunci orice lacrimă va fi ștersă din ochii lor. Cînd Hristos va veni pentru a doua oară și cînd va fi privit cu uimire de toți aceia care au crezut, atunci „moartea va fi înghițită de biruînță” la fel ca și orice boală și orice tristețe. Această prețioasă asigurare le este dată aceluia care „își spală hainele (păzesc poruncile) ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate.” Nu este aceasta o făgăduință măreață pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu? „Mingiați, mingiați pe poporul Meu așa zice Dumnezeuul vostru!”

Răscumpărați

Vremea

Copil fiind, stăteam adesea pe malul pietros al riului cu apă cristalină, ce curgea prin apropierea casei părintești și, priveam cu incântare scurgerea-i neostenită. Lumina proaspătă a soarelui dimineții se cerna printre ramurile copacilor ce-l străjuiau, în timp ce riul, își murmură fără încetare vechea și măreața-i simfonie.

Văd în aceasta un simbol al timpului care curge mereu în același sens, niciodată spre izvor. Ziaua de mine va deveni ieri, iar cea de ieri se va îndrepta mereu și tot mereu spre veșnicie, trimițînd spre noi ecouri din ce în ce mai slabe.

Pe acest ocean al timpului, vislește și omul o clipă, venind din neființă și purtat de torentul vremii un foarte scurt timp, este smuls și pierce mai înainte de a-și cunoaște temeinic rostul vieții, originea și destinul său, întorcîndu-se vrînd-nevrînd în întunericul neființei din care s-a ridicat.

Deși „vreme trece, vreme vine”, ea nu trece și nu vine fără rost. Cea care trece, lasă în arhivele ei amintirea lucrurilor făptuite, iar cea care vine impune bulgărelui de țărîină gînditoare și sensibilă responsabilități pe măsura timpului ce-l trăiește. Căci Creatorul care a sădit în om „chiar și gîndul veșniciei... aduce iarăși înapoi ce a trecut... și aduce orice faptă la judecată.” (Ecl. 3,11,15; 12,14).

Este plastică și plină de semnificații o eufemism orientală potrivit căreia „cine are în vedere un an seamănă griu. Cine are în vedere zece ani sădește un pom. Cine are în vedere o sută de ani instruieste un popor. Cel ce se seamănă griu recoltează odată. Cel ce sădește un pom recoltează de zece ori. Cel ce instruieste un popor recoltează de o sută de ori.” Dar ce va face cel ce are în vedere o mie, un milion, un miliard de ani, o veșnicie? Va răscumpăra desigur vremea! Va întruibința fiecare moment al scurtei sale vieți cu gîndul la veșnicie și la condițiile moștenirii ei de către el și cei pe care-i iubește.

Pe temelul Sîntelor Scripturi, putem afirma cu toată convingerea, că viața veșnică, mintuirea și lumea celor mintuiți, este o lume a păcii, a progresului duhovnicesc nesfîrșit; o lume în care fărădelegea și moartea vor fi învinse, lipsurile și dezordinile vor înceta, bolile și suferința vor fi uitate; o lume în care fiecare aspirație va fi realizată și fiecare țintă va fi atinsă. Această

perspectivă ne fortifică sufletul, nu-terște optimismul, dă eficiență acțiunilor și dinamizează întreaga noastră ființă.

Oamenii credincioși nu se lasă copleșiți de necazurile și suferințele inerente acestei vieți. „Cînd străbat aceștia Valea Plîngerii, o prefac într-un loc plin de izvoare. Ei merg din putere în putere și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu” Ps. 84,6,7. Pentru ei „întristările ușoare de o clipă lucrează tot mai mult o greutate veșnică de slavă” (2 Cor. 4,17). Ei nu caută suferința, dar o preferă păcatului. Nu o consideră ca un merit în sine dar îi recunosc valoarea educativă. Luptă pentru eliminarea ei și a cauzelor care o produce, în timp ce consideră un privilegiu a trăi într-o lume unde pot dobîndi o experiență inaccesibilă ființelor cerești.

Păcatul și durerosele sale urmări sînt episoade întunecate și vremelnice în existența nesfîrșită a Universului. Odată învinse, nu numai că nu vor mai apărea vreodată, ci vor îmbogăți pe cei răscumpărați cu o experiență care le va mări fericirea și dragostea.

Fericirea eternă poate fi dobîndită sau pierdută numai în timpul acestei vieți. Omul nu este supus unui destin implacabil. În viață sînt numeroase situații pe care nu le putem evita și totuși omul rămîne o ființă morală liberă. Viitorul său depinde de modul în care își folosește libertatea de alegere, întrucît Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să fie mintuiți.” (1 Tim. 2,4). Cînd voința celui credincios se contopește cu voința lui Dumnezeu, ființa slabă și rătăcitoare devine puternică. Porunca acceptată cuprinde în sine făgăduința împlinirii ei. De aceea, așteptînd fericita noastră nădejde, „tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta” (Ecl. 9,10).

„Timpul nostru aparține lui Dumnezeu... Despre nici unul din talanții incredințați nu ne va cere o socoteală mai amănunțită decît de timpul nostru...”

„Valoarea timpului întrece orice prețuire... Noi n-avem timp de pierdut, n-avem timp pentru plăceri egoiste... Acum e timpul să ne formăm caractere pentru veșnicie...”

„Timpul risipit nu mai poate fi niciodată recîștigat... Fiecare moment poate fi folosit pentru o lucrare cu urmări veșnice.” (P.D. 311).

„Sirguința la lucru în ocupația noastră este o tot alfit de mare parte din adevărata religie ca și rugăciu-

nea... Orice creștin cu adevărat pocăit este și un lucrător harnic... Este de datoră fiecărui credincios de a se deprinde cu munca ordonată, conștiincioasă, temeinică și repede... Cu tact și metodă, unul poate face în cinci ore mai mult decât altul în zece..." (Id. 313).

"Viața lui Isus din fragedă copilărie a fost o viață de muncă serioasă... Părinții nu pot face alt păcat mai mare decât îngăduind copiilor lor să nu lucreze nimic. Cine este leneș și neglijent în lucrul său profan, va aduce cu sine acest obicei și în viața religioasă." (Id. 314-315).

"Ajungând să avem credința lui Hristos înseamnă că ne luăm angajamentul să ne facem cât mai buni, mai capabili și mai folositori lucrători pentru Domnul, cultivând și sporind până la cel mai înalt grad de perfecțiune fiecare facultate și destoinicie a noastră, ca să putem face cea mai mare cantitate de bine de care am fi în stare." (Id. 299).

"Debindirea unei culturi intelectuale nu trebuie să fie împiedicată din cauza unor împrejurări nefavorabile. Trebuie însă să răscumpărăm toate momentele vieții. O hotărâre fermă, o silință stăruitoare, o îngrijită folosire a timpului, va face pe credincioși să dobândească înalte cunoștințe și toată cultura mintală prin care să fie în stare să ocupe orice poziție influentă și folositoare." (Id. 313).

"Prin studiul Bibliei puterile mintale se vor ridica la o serioasă activitate. Va avea loc o dezvoltare a facultăților și mintea se va face mai puternică și mai productivă." (Id. 305).

"Pusă sub controlul Duhului Sfânt, cu cât mintea este cultivată mai temeinic cu atât poate fi folosită cu succes mai mare în serviciul lui Dumnezeu. Cei cu același spirit de consacrare însă cu o temeinică educație, pot face pentru Hristos o lucrare mult mai întinsă... Domnul dorește să dobândească cea mai înaltă educație... Nu trebuie să scăpăm nici o ocazie pentru a forma continuu mintea pentru lucrarea Domnului... Nu aștepta ocazia ci prinde-ți singur ocazia necesară... Fii femeie și conștiincios în tot ce întreprinzi... Combină studiul cărților cu o folositoare muncă manuală. Prin credincioasă veghere și rugăciune asigură-ți înțelepciunea care vine de sus. Aceasta îți va forma o educație completă ca să poți îndrepta pe alții pe căile dreptății și ale sfințeniei.

"Adevărata educație este o pregătire a puterilor corporale, spirituale și morale în vederea împlinirii oricărei datorii. Ea constă în dezvoltarea corpului, a spiritului și a sufletului pentru serviciul dumnezeesc. Această cultură va dăinui până în viața veșnică... Să nu îngăduim nici o trăsătură de caracter neîndreptată." (Id. 300).

"Să ai ambiția, spre slava lui Dumnezeu, de a cultiva orice trăsătură bună de caracter... Caracterul format după chipul și asemănarea lui Dumnezeu este singura comoară pe care o putem duce cu noi din viața aceasta... iar în cer vom crește mai departe în cele bune." (Id. 303).

În programarea timpului să ținem seama de priorități, acordând lucrurilor importanța cuvenită. Tot ce trebuie făcut e important dar nu toate lucrurile au aceeași importanță. Spre exemplu, dacă mai e un minut până la plecarea trenului cu care vrei să călătorești, nu te oprești să contempli un peisaj oricât de în-

cântător ar fi; copilul căzut în fântână nu e lăsat până după luarea mesei, stingerea unei case incendiate are prioritate față de citirea unei cărți oricât de bune. E necesar să ne rezervăm timp pentru relaxare, pentru îngrijirea și înfrumusețarea locuinței, pentru vizite prietenesii și muncă productivă. Dar să nu se adeverească cuvintele: „Loc al pentru orice lucru/ De plăceri te-ai alipit/ Numai pe Isus îl lepezi/ Pe Cel care te-a iubit.”

Deși indispensabile, bunurile materiale nu constituie scopuri în sine. Estetica în îmbrăcăminte și frumusețea fizică nu sînt valori supreme. Plăcerile fizice nu trebuie puse mai presus de valorile morale. Integritatea caracterului nu trebuie sacrificată pe altarul mindriei. Cultivarea minții, formarea caracterului împodobit cu nobile însușiri spirituale, educația bazată pe cele mai alese principii morale, cu scopul de a aduce semenilor un serviciu dezinteresat și onoare lui Dumnezeu: iată ținta căreia trebuie să-i subordonăm celelalte mijloace. Vom îndeplini astfel îndemnul Mintuitorului nostru care zice: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui.” Mat. 6,33.

Să folosim împrejurările favorabile. „Orice lucru își are vremea lui.” (Ecl. 3,1). „Cît este ziua trebuie să lucrez lucrării Celui ce M-a trimis. Vine noaptea cînd nimeni nu mai poate să lucreze.” Ioan 9,4. Agricultorul conștiincios nu pleacă într-o călătorie în timp ce boabele de grâu se scutură de coapte. „Cine doarme în timpul seceratului este un om care face rușine.” Prov. 10,5. Un timp neprăsit la timp și un timp neînstruit la vîrsta potrivită creează dificultăți tot mai mari, sau chiar imposibile de înlăturat mai târziu.

Timpul curge pe un plan inclinat. Se accelerează mereu ca o greutate în cădere. În aceeași unitate de timp se concentrează tot mai multe evenimente. S-a spus pe drept că cei ce trăiau pe timpul lui Napoleon semănau mai mult cu romanii din timpul lui Cezar decît cu noi. Unele domenii de cunoaștere se dezvoltă într-un an cît într-o mie de ani ai antichității. Timpul impune o tot mai mare răspundere. „Ca pleava trece vremea.” Diavolul „știe că are puțină vreme” și ține seama de lucrul acesta. El nu cruță mijloace, eforturi și inteligență pentru a-și realiza planurile. Ce fac urmașii Celui ce spunea: „rîvnă pentru casa Tatălui Mămîncă?” Ioan 2,17.

Dumnezeu așteaptă să ne dea Duhul Său fără măsură. Biserica așteaptă să vadă pe Isus în viața preținșilor Săi urmași. „Și firca așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu” Rom. 8,19. Cînd vor găsi ecou în sufletele noastre apelurile ce ne asaltează? Cînd vom cere în consacrare și cu ardere „înviorarea de la fața Domnului” — calificarea necesară pentru a corespunde cerințelor vremii? Sîntem somați: „Veniți-vă în fire și cerețați-vă... pînă nu se împlinește hotărîrea.” (Zef. 2,1,2). „Este vremea să căutăm pe Domnul ca să vină și să ne ploaie mîntuirea.” Osea 10,12.

Aminarea este păgubitoare căci „chiar dacă nu ne vom pierde sufletele, totuși vom recunoaște în decursul veșniciei urmările nefotosirii darurilor și talentelor noastre. Pentru toată cunoștința și destoinicia pe care le-am fi putut cîștiga dar nu le-am cîștigat, va fi o pierdere veșnică” (P. D. 331). Ideea mi se pare excepțională. Chiar mintuit fiind „ca prin foc”, pentru cel zăbavnit rezultă totuși o pierdere: tezaurul de experiențe care i-ar fi îmbogățit mintea și sufletul și l-ar fi făcut apt pentru bucurii mai intense decît acelea de care este capabil. Experiențele umblării cu Isus în această viață plină de încercări și ispite, nu pot fi compensate de umblarea cu El în viața viitoare!

(Continuare în pag. a 14-a)

PRINCIPII DE INTERPRETARE BIBLICĂ (I)^(*)

Fiecare dintre noi, în virtutea chemării noastre, a lucrării la care am fost chemați să contribuim după darul dat nouă de Dumnezeu, ne plecăm cu mult interes și respect sfânt asupra Bibliei, de unde primim iluminarea necesară spre a prezenta credincioșilor noștri, soli din partea lui Dumnezeu. În vederea acestei lucrări, Sfânta Scriptură, constituie pentru noi izvorul și autoritatea supremă în materie de religie, după binecuvîntatul principiu protestant: „SOLA SCRIPTURA“.

Dacă analizăm cu interes și spirit de responsabilitate implicațiile subiectului de față, va trebui să recunoaștem că Interpretarea Biblică este atât cunoaștere creștină, cât și artă, ambele bazate pe o metodologie clar definită și care lucrează cu un set de principii, ce la origine derivă din și sînt adecvate Bibliei, CUVÎNTUL INSPIRAT AL LUI DUMNEZEU.

Cunoașterea faptului că Biblia are nevoie de interpretare, este tot așa de veche ca și Biblia. Acest fapt reiese din întrebarea pe care apostolul Filip o pune eunucului ce făcea lectura cărții lui Isaia: „Înțelegi tu ce citești?“

„Famenul a răspuns: „Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?“ Și a rugat pe Filip să se suie în car, și să șadă împreună cu el.“ Fapte 8, 30-31.

Nevoia de interpretare a Bibliei stă în faptul că Biblia a fost scrisă în diferite epoci și culturi, separate de timpul nostru, la distanța multor secole și în situațiuni deosebite. Faptul că Biblia a fost scrisă în alte limbi decît aceea pe care o vorbim noi și deci a necesitat traducerea textului canonic original, cere o interpretare a textului biblic. Interpretarea mai este necesară și pentru a putea descoperi originea însemnătății timpului

scriitorilor Cărții Sfinte, iar pe de altă parte și pentru a înțelege ce anume ne relevă Cuvîntul cel Sfînt al lui Dumnezeu pentru timpurile noastre. Discuția principală în cadrul subiectului nostru se ocupă de principiile generale ale Interpretării Biblice, și își are baza în interpretarea biblică.

Temelia interpretării biblice.

Unicitatea Bibliei și a interpretării ei. Un Autor Divin. Scriitorii în trup omenesc. La temelia credinței creștine stă certitudinea faptului că Dumnezeu în persoană a vorbit în și prin Sfintele Scripturi. Astfel, Sfânta Scriptură conține revelarea voinței și a planurilor lui Dumnezeu în cuvinte și fapte redată în limbaj omenesc, într-o perioadă ce se întinde pe aproximativ 1500 de ani. Ca revelație inspirată, Biblia are ca Autor pe Dumnezeu. Această origine divină este atestată și de către mărturia apostolului Petru care ne spune că:

„Nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mișnați de Duhul Sfînt“. (2 Petru 1,21).

Iar apostolul Pavel sublinia faptul că „toată Scriptura este insuflată (inspirată) de Dumnezeu“. (2 Tim. 3. 16). Originea divină a Bibliei constituie deci faptul cel mai temeinic și fundamental al realității credinței creștine.

Pentru a ne vorbi, Dumnezeu a ales să desfășoare adevărul cu privire la Sine în limbaj omenesc, în ciuda dimensiunilor și limitării lui. Această dublă origine cu dimensiunile ei divine-umane, cere din partea interpretului Bibliei ca acesta să dezvolte și să folosească principii de interpretare adecvate și sănătoase, bazate pe această dublă origine a Bibliei.

Auto-revelarea lui Dumnezeu, așa cum o găsim intruchipată în Sfînta Scriptură, conține în sine o autoritate superioară oricărui alt izvor prin care putem cunoaște pe Dumnezeu. Acest fapt are implicații categorice asupra interpretării biblice. Natura inspirației biblice și a autorității Sfintelor Scripturi, cere ca Biblia să fie privită ca fiind „standardul infailibil“ (D.V. 338) de testare a concepțiilor noastre în materie de religie. Deși, este adevărat că studiul criticii moderne a Bibliei n-ar fi apărut fără acțiunea categorică, radicală, a reformatoilor și ruperea de principiile medievale de interpretare, este de a-

semenea adevărat că metodele criticii moderne de interpretare a Scripturilor au venit la existență în veacul raționalismului, contestînd principiu protestant: **Sola Scriptura**. Studiul criticii moderne, raționale a Bibliei, folosește în mod indiscutabil, soluții externe care neagă în principiu interpretarea prin sine a Scripturilor. Dar, recunoașterea unicității Bibliei, cu recunoașterea autorului ei divin, dar scrisă de oameni, cere ca ea, Biblia, să nu fie interpretată prin mijloace externe ei, cum ar fi tradiția, filozofia, sau altele asemănătoare acestora, ci să i se îngăduie să fie propriul ei interpret.

Canonul creștin ca context pentru interpretarea biblică.

În providența Sa, Dumnezeu a adus la existență cele șasezeci și șase de cărți ale Bibliei, a călăuzit selecția lor, cum și păstrarea lor în cadrul unei mari perioade de timp. Astfel, numărul cărților Vechiului și Noului Testament este așa cum le avem. Deși investigațiile istorice ale dezvoltării canonului biblic sînt importante, analiza finală a celor ce au avut o parte în formarea canonului biblic, nu dă Bibliei autoritatea pe care trebuie s-o aibă. Biblia se autentifică pe sine. Conținutul și solia scrierilor ei inspirate furnizează autoritatea în mijlocul comunităților de credincioși, care determină de fapt acceptarea scrierilor cuprinse în canonul biblic. Legîndu-și credința lor de scrierile pline de autoritate ale Scripturilor, comunitățile de credincioși au căutat să stabilească adevărul despre credința lor în termenii continuității ei istorice și teologice, cu aceea a profeților și apostolilor.

Afirmarea canonului biblic ca un context propriu pentru interpretarea Bibliei, implică faptul că credința creștină este legată de un martor istoric particular sau de un set de scrieri hărăzite a conține „regula credinței“ (**regula fidei**) pentru viața comunității de credință. În formarea canonului Sfintelor Scripturi, comunitatea de credință a recunoscut că Dumnezeu continuă a face cunoscut voința și planurile Sale, prin mijlocul Scripturilor, care de fapt și de drept nu sînt numai un fel de aducere aminte a faptelor și evenimentelor trecutului, ci sînt de asemenea, pentru oamenii credinței, purtătoare de viață pentru prezent și viitor. În mod

implicit, în folosirea canonului Sfințelor Scripturi ca un context pentru interpretarea Bibliei, este respinsă metoda ce ar limita Biblia la un context strict al trecutului istoric. Apelarea la canonul biblic se bazează pe faptul că Biblia este un vehicul al realității divine, care privește în adevăr un popor din antichitate, în cadrul unui trecut istoric, dar care continuă să confrunte biserica și pe credincioși în paginile ei.

Recunoașterea canonului Sfințelor Scripturi, ca un context pentru interpretarea Bibliei are extraordinare implicații hermeneutice. Expresia **hermeneutic**, este de origine greacă și înseamnă a interpreta, a explica. **Hermeneutica biblică**, este știința unei corecte înțelegeri a Bibliei, a observării principiilor prin care Cuvântul lui Dumnezeu poate fi în mod corect și profund citit și înțeles. Obiectul hermeneuticii este acela de a determina gândul pe care scriitorii Bibliei l-au avut în minte atunci când l-au exprimat în scris, în împrejurări deosebite. Interpretarea Scripturilor este o lucrare pe care o avem din partea lui Dumnezeu. Este o parte a „propovăduirii Cuvântului“ (Fapte 6, 4), așa cum a fost exemplificat de Inuși Domnul Hristos. În adevăr, în raportul pe care Luca ni-l dă despre Domnul Hristos, când după înviere mergea împreună cu doi ucenici pe drumul spre Emaus, Dr. Luca ne spune că „a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tălcut, le-a interpretat (dierneneusen) în toate Scripturile, ce era cu privire la El“ (Luca 24, 37).

Interpretarea prin sine a Scripturilor.

Principiul Scripturii. Clasică înțelegere a interpretării prin sine a Scripturii, este bine cunoscutul principiu protestant „**sola scriptura**“ — Biblia și numai Biblia — și se referă adesea la el ca fiind un principiu scripturistic. Principiul Scripturii — afirmația formală a poziției că Biblia este singurul ei interpret — este bazat pe originea ei divină-umană. Ea implică autoritatea supremă și infailibilă a Sfințelor Scripturi și merge până la excluderea oricărei autorități omenești în materie de doctrină și mîntuire. Ea este bazată pe inspirația Bibliei, pe unitatea, canonicitatea și suprema ei autoritate.

Domnul Isus a ilustrat acest principiu atunci, când, începînd de la

scrierile lui Moise și conținînd cu celelalte scrieri, le-a explicat tot ceea ce se afla în Scriptură cu privire la El (Luca 24, 27). Interpreții adventiști ai Bibliei, au acceptat — în general — acest principiu susținînd că Biblia și numai Biblia este regula noastră infailibilă de credință, doctrină, și practică.

O înțelegere realistă a principiului — **Sola Scriptura** — militează împotriva bine cunoscutei hermeneutici, prin care Biblia este interpretată numai de către inteligențe individuale și la discreția acestora. Biblia nu trebuie supusă unei interpretări particulare, personale și nici nu trebuie interpretată sub dominația unor factori externi, cum ar fi filozofia sau tradiția.

Un aspect în plus al principiului Scripturii cere ca un pasaj dificil al Bibliei să fie interpretat printr-un pasaj mai clar, sau pasaje mai clare. Evident, această procedură nu trebuie aplicată în mod nediscriminatoriu. Ar fi o greșală ca să aducem orice pasaj, ca să explicăm pe altul, sau să susținem un altul cu el. În procesul comparării textului, cu un alt text al Scripturii, trebuie să admitem ca, un text referitor la un anumit subiect, să fie interpretat printr-un alt text, cu referire la același subiect. Analizînd pasajele sau textele referitoare la același subiect, pe ambele fețe, se așteaptă de la interpretul Bibliei ca să ajungă la adevărata însemnătate a textului. O schilodire a acestui principiu, ar însemna să mergi pe drumul opus și anume, să interpretezi un pasaj clar, printr-un pasaj obscur și dificil.

Biblia — propriul ei interpret.

Principiul interpretării prin sine a Sfințelor Scripturi, nu rezidă numai în principiul Scripturii, de care aminteam (**sola Scriptura**) ci, de asemenea, și pe acceptiunea principiului cum că Scriptura este propriul său interpret. Principiul Reformațiunii că „Scriptura este propriul său interpret este recunoscut de Biserica A.Z.S. Muștrarea, îndemnul consecvent, face ca Biblia să fie în adevăr propriul ei tălmăcitor și acest fapt este pe deplin recunoscut în cadrul principiului Biblic. Acest principiu implică faptul că o parte a Sfințelor Scripturi interpretează altă porțiune a ei. După cum un pasaj al Scripturii cu referire la un anumit subiect, este cheia înțelegerii altui pasaj referitor la același subiect, tot astfel Vechiul Testament interpretează Noul Testament și invers.

Cel mai adecvat context al interpretării diferitelor părți, pasaje sau texte ale Scripturii, este întreaga Biblie, conform analogiei credinței. Dumnezeu ca autor al Vechiului și Noului Testament, a

văzut, a cunoscut de la început mersul și sfîrșitul evenimentelor, căci Dumnezeu este Atotcunoscător. El a prevăzut sfîrșitul într-un mod în care nu l-ar fi putut face un autor omeneș, și astfel El a avut cunoștință despre aceste evenimente viitoare, atunci cînd a inspirat pe scriitorii omenești să scrie documentele ce sînt recunoscute ca constituînd Sfînta Scriptură. Deși Dumnezeu a vorbit generației contemporane scriitorilor cărților Bibliei, El a văzut de asemenea că cititorii acestor cărți — în viitor — vor găsi în ele profunzimi pline de însemnătate și revelațiuni dincolo de împrejurările locale și limitele în care și pentru care a fost produs originalul. Profetii nu trebuie înțeleși ca fiind port-vocea lui Dumnezeu numai pentru timpurile lor (ca o precunoaștere a planurilor lui Dumnezeu de mîntuire pentru viitorul apropiat), ci de asemenea, că ele, revelațiunile, trebuie înțelese ca fiind evenimente profetizate cu referire la viitorul îndepărtat. (1 Petru 1, 10-12).

Este evident că Biblia cuprinde o mai completă și o mai profundă însemnătate, decît găsim numai la suprafață. De exemplu, profetul Isaia subliniază o legătură între plecarea din Egipt și întoarcerea din captivitate. Un astfel de paralelism este bazat pe înțelegerea faptului că acțiunile lui Dumnezeu în favoarea poporului Său, urmează calea unei fidelități categorice, în care Domnul Dumnezeu se înfățișează ca fiind Același ieri, astăzi și în veci (Ev. 13, 8). Ceea ce este exprimat aici, este faptul că în spatele fiecărui text al Bibliei, stă nu numai mîntuirea celui ce a contribuit la scrierea ei, ci într-un mod deosebit, stă însăși capacitatea Celui Atotputernic care în acest fel a intenționat să transmită cunoașterea adevărului pentru toți oamenii, din toate timpurile.

În legătură cu acest adevăr, serva Domnului spune categoric, citez: „Profeții au scris mai mult pentru timpurile noastre, decît pentru timpul în care au scris ei... Fiecare dintre profeții din vechime, au vorbit mai puțin pentru timpul lor, decît pentru al nostru...“ (Scrisoarea 4, 1897).

Lăsînd ca Biblia să fie propriul ei interpret, persoana angajată în interpretarea biblică, este obligată să facă tot ceea ce poate mai bine, pentru a aduce laolaltă tot ceea ce s-a spus în legătură cu un anumit subiect, în diferite timpuri și în împrejurări diferite, așa cum sînt ele descoperite în Sfințele Scripturi.

Și, deși se insistă puternic ca diferite pasaje referitoare la același subiect să fie comparate și studiate laolaltă, profunda însemnătate a

Bibliei nu va fi pe deplin scoasă în evidență, dacă pasajele respective, ale aceluiași scriitor, sau ale altor scriitori ai Bibliei, din diferite timpuri și împrejurări, nu sînt aduse laolaltă. Acest procedeu este îndreptățit în baza recunoașterii dimensiunii divine a Sfintei Scripturi, ca fiind Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu. Aplicat în mod just, el nu prejudiciază cu nimic diferi-

tele aspecte ale subiectului, așa cum a fost prezentat de diferiți scriitori inspirați.

Obiectivitate și interpretare.

Oricine se angajează în interpretarea biblică, are, volens-nolens, o anumită părere, un anumit punct de vedere. Este un truisim (un adevăr cunoscut de toată lumea, ce nu merită să fie enunțat) bine cunoscut faptul că obiectivitate ab-

solută nu este posibilă. Este de asemenea adevărat că nimeni nu poate aplica așa numitul principiu al minții care să nu aibă nici o idee preconcepțuită, sau că cineva se poate lepăda imediat de toate noțiunile și opiniile preconcepțuite, și să se apropie de text ca unul ce nu știe nimic, n-are nici un punct de vedere, deci de pe un teren neutru și în acest fel să se angajeze în interpretarea biblică. Deși această procedură poate părea sănătoasă, este dificil de realizat, pentru că, de exemplu, dacă interpretul Sfintei Scripturi cunoaște limbile în care s-a scris Biblia (aramaica, greaca, ebraica) cu siguranță că el a învățat însemnătatea cuvintelor, avînd o înțelegere a gramaticii pe care generații de savanți s-au străduit s-o determine. Astfel, el se apropie de textul respectiv cu capul „plin” ca să găsească — după cea mai bună pregătire și abilitate a sa — însemnătatea pe care Dumnezeu a pus-o în textul respectiv. Este un mandat, o obligativitate deci, ca interpretul să caute să fie obiectiv. El trebuie să se străduiască să aducă la tăcere subiectivitatea sa, pe cît este posibil, dacă dorește să obțină o cunoaștere obiectivă. Cu cît este mai „deranjat”, mai conștient de ideile și cunoștințele lui preconcepțuite, cu atît le poate controla mai bine. Aceste cerințe pot contribui la formarea unui bun simț în materie de interpretare, afîta vreme cît ele îl pot determina pe interpret să-și aducă la tăcere propriile lui cerințe referitoare la rezultatele interpretării.

Interpretul Bibliei trebuie să nu uite că el se ocupă de „oracolul viu” (Fapte 7, 38), al lui Dumnezeu „fapt ce-l obligă să posede capacitatea unei introspecțiuni religioase, cum și simpatie față de textul Biblic. Trebuie totdeauna recunoscut faptul că Dumnezeu în persoană este Cel care prin Biblie și Duhul Sfînt creează în interpret premisele și perspectivele necesare înțelegerii Scripturilor. Cu cît va fi mai cuprinzătoare experiența spirituală a interpretului, cu atît mai profundă și mai analitică se va dezvolta și înțelegerea sa. Cu cît cunoașterea împrejurărilor, a timpului și a evenimentelor lucrării pe care o interpretează este mai amănunțită, cu atît mai echilibrată va fi judecata sa, mai eficientă lucrarea sa de a descoperi în mod cît mai precis, însemnătatea textului pe care îl interpretează. (Va urma)

D. Popa

Răscumpărați

o vreme

(Urmare din pag. 11-a)

Cerul va fi mai frumos pentru unii decît pentru alții, datorită capacității spirituale diferite cîștigată prin experiență unică. Pe cît este de adevărat că: „Ingerii pot să mărească prin cîntări pe Dumnezeu, dar ca despre har să cînte ei nu pot ci numai eu,” tot așa, cel ce au folosit mai bine ocaziile oferite aici, vor avea un avantaj spiritual față de alții. Cei 144.000 au fost auziți cîntînd o cîntare pe care alții nu puteau s-o învețe (Apoc. 14,3). Veșnicia va fi prea scurtă pentru a învăța ceea ce am neglijat să învățăm în această viață. De aceea unii vor cînta și se vor bucura cum alții nu pot, vor iubi și vor împărtăși o fericire care altora le va fi inaccesibilă.

După cum un poet sau un pictor altfel vibrează în fața unui peisaj încîntător de cît cineva cu mai puțină sensibilitate, experiență și profunzime, tot așa stau lucrurile și cu experiențele credinței. Aceleași frumuseți, aceeași societate, aceleași drepturi de părtășie la bunurile cereștii, vor trezi reacții de intensități diferite în sufletele mintuiților, în funcție de experiența lor. Aici urmăm școala irepetabilă care constituie baza fericirii și a școlii viitoare. Notele mici obținute aici, deși note de trecere, nu vor fi corectate dincolo.

Vă rog deci să reținem ideea inspirată care m-a provocat la reflecțiile anterioare: „Chiar dacă nu ne vom pierde sufletele... pentru toată cunoștința și destoinicia pe care le-am fi putut cîștiga dar nu le-am cîștigat, va fi pierdere veșnică.” În același timp cel ce și-a propus să soarbă pînă la drojdiu cupa plăcerilor egoiste, pentru ca la momentul „oportun” să se furișeze și el în împărăția lui Dumnezeu, a făcut un calcul greșit! Căci fiecare clipă de întîrziere reduce potențialul bucuriilor eterne și jefuiește pe semenii noștri de serviciul pe care îl

l-am putea aduce. Și apoi cu ce iubire se poate lăuda mireasa care, sub diferite pretexte, amină mereu căsătoria cu cel pe care pretinde că-l iubește? Și ce dragoste și încredere față de Dumnezeu avem noi, numindu-L Atotputernic, Atotștiutor și plin de bunătate, în timp ce aminăm zi de zi adevărata consacrare?

„De aceea orice om evlavios să se roage Tîe la vremea potrivită... Iaă că acum este vremea potrivită, acum este ziua mîntuirii.” (Ps. 32,6; 2 Cor. 6,2). Chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine din toată inima... Sfișiați-vă inimile nu hainele... Vestiți un post... Țineți o adunare sfîntă. Aduceți pe bătrîni, stringeți copiii. Să iasă mirele din camera lui și mireasa din odaia ei! Preoții să plîngă... și să zică: „Dăamne, îndură-Te de poporul Tău!” (Ioel 2,12-17). „Căutați pe Domnul cîtă vreme se poate găsi, chemați-L cîtă vreme este aproape.” (Isa. 55,6). „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară. Domnul... vă trimite o ploaie imbelșugată pentru toată verdeața de pe cîmp.” (Zah. 10,1).

Chiar acum, la acest prilej de rugăciune, „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evr. 4,16). Dacă ne prindem tare de Brațul cel puternic, Tatăl nostru cerește nu va putea pleca de lângă noi fără să ne bincuvînteze! Să ne gîndim și la marele pericol al împietririi totale și ca omeni credincioși să răspundem acum chemării. „Tot ce ai ce poți degrabă/ Lui Isus consacră-n dar/ Vine ziua cea din urmă/ Cînd te vei căi amar.”

Fie ca momentul de față să constituie un nou început pentru mulți dintre noi!

Pastor
Moldovan Aron
Secretarul Conferinței Sibiu

* Subiectul teologic al primei Conferințe de Orientare ținută în luna mai, 1977.

Atunci Petru s-a apropiat de El și i-a zis: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele Meu când va păcătuî împotriva mea? Pînă la șapte ori? Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic pînă la șapte ori, ci pînă la șaptezeci de ori cîte șapte. De aceea, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala, și i-au adus pe unul, care îi datora zece mii de galbeni. Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpînul lui a poruncit să-l vîndă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui, și tot ce avea, și să se plătească datoria. Robul s-a aruncat la pămînt, și s-a închinat, și a zis: „Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot.“ Stăpînul robului aceluia, făcîndu-i-se milă de el, i-a dat drumul, și i-a iertat datoria. Robul acela, cînd a ieșit afară, a întîlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei. A pus mîna pe el, și-l strîngea de gît, zicînd: „Plătește-mi ce-mi ești dator.“ Tovarășul lui s-a aruncat la pămînt, îl ruga și zicea: „Mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti.“ Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, pînă va plăti datoria.“ (Mat. 18,21-30).

case. Nu putea să se salveze singur, și din cauza aceasta Domnul Hristos a venit în lume, a îmbrăcat dumnezeirea Sa în corp omnesc, și a murit, El Cel drept pentru cei nedrepti. El s-a dat pe Sine pentru păcatele noastre și oricărui suflet El îi oferă în dar iertarea cîștigată prin singele Său.

În aceasta constă și motivul pe baza căruia să avem și noi milă față de cei împreună cu noi păcătoși. „Dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.“ „Fără plată ați primit, zice Hristos, fără plată să dați.“

Dar acela care fusese tratat cu aita milă, s-a purtat cu cel împreună lucrător cu el cu totul altfel. Datornicul lui s-a rugat la fel cum rugase el pe împărat; dar rezultatul nu a fost același. Acela care de un timp așa de apropiat fusese iertat nu s-a arătat nici milostiv, nici iubitor. Îndurarea arătată față de el n-a dovedit-o la fel față de tovarășul lui de slujbă. El n-a ascultat rugămîntele de a avea răbdare. Cîți nu manifestă și azi același spirit. Ei speră să obțină

De cîte ori să iert ?

Petru venise la Domnul cu întrebarea aceasta pentru a prezenta o măsură proprie menită să-l ridice în fața Domnului Hristos, dar în același timp el a ridicat o problemă de o importanță capitală în ceea ce privește relațiile dintre noi.

De la prima cădere în păcat, existența noastră se întemeiază pe iertare, pe milă și pe îndurare, căci dacă nu s-ar fi găsit o cale prin care păcătosul să poată fi absolvit de vina lui, ale cărui păcate să poată fi ispășite, el ar fi rămas pe veci sub condamnarea legii. Și cea ce este mai important este faptul că nu păcătosul a cerut iertare, ci Dumnezeu i-a ieșit în întîmpinare cu o soluție salvatoare. Dumnezeu n-ar fi putut cîștiga pe păcătoși, dacă nu i-ar fi iertat. El a oferit celui sub vina păcatului o iertare deplină și, mai mult decît atât, uitare deplină. Ascultați ce declarații prețioase ne sînt făcute prin Cuvîntul viului Dumnezeu: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ții nelegiuirea, și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mînia pe vecie, ci îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele.“ (Mica 7,18,19). „El îți iartă toate fărădelegile tale.“ „Cîcî sînt de sus cerurile față de pă-

mînt, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cît este de departe răsăritul de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.“ (Ps. 103,3 p.p; 11-14); „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gîndurile lui, să se întorcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertînd.“ (Ps. 55,7).

Cîtînd acestea spunem cuprinși de recunoștință: Ce Dumnezeu vrednic de a fi slujit, ce Mîntuitor vrednic de a fi iubit!

Să ne oprim puțin asupra termenului de iertare. Ce înseamnă a ierta? A nu mai considera vinovat, a trece cu vederea, a scuti de o pedeapsă meritată, iertarea este un act profund uman. Lumea n-ar putea exista și conviețui dacă n-ar fi iertarea; ea este moneda cea mai prețioasă și în același timp mai rar folosită.

Iertarea oferită de împăratul din parabolă reprezintă iertarea de la Dumnezeu a tuturor păcatelor noastre. Hristos ne e înfățișat prin împăratul, care, de milă a iertat datoria robului. Păcătosul era sub condamnarea legii pe care o căl-

favoarea lui Dumnezeu prin propriul lor merit. Ei nu-și dau seama cît sînt de fără putere. Inima lor nu este zdrobită și umiliată din cauza păcatului și se poartă cu asprime și fără milă față de alții. Păcatele lor față de Dumnezeu comparate cu ale fraților lor față de ei sînt ca zece mii de talanți față de o sută de lei; aproape un milion față de unu; și cu toate acestea îndrăznesc să fie neiertători, dar acela care nu iartă, leapădă singura lui nădejde de a fi iertat. În rugăciunea ce Hristos a învățat pe ucenicii Săi, El a zis: Iartă-re datoriile noastre, cum și noi am iertat pe ale datornicilor noștri.“ Mat. 6,12. Din aceasta reiese datoria noastră de a ne purta cu alții așa cum și noi, în aceleași împrejurări, am vrea să se poarte alții cu noi. Același Mîntuitor înțelegător ne dă în această privință, cuvîntul sfînt: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l.“ Păcatul trebuie numit pe numele lui și trebuie să fie în întregime pus în fața celui care a săvîrșit răul. În cuvintele Sale din Mat. 18, 15-17 Hristos ne învață că neînțelegerile între creștini să fie rezolvate în Comunitate. Dacă unui creștin i-a pricinuit un frate o nedreptate, el este dator să urmeze învățăturile Domnului. În loc de a căuta să se

răzbune, el va urmări salvarea fratelui său.

Dacă frații tăi greșesc, trebuie să-i ierți. Dacă vin la tine și recunosc, nu trebuie să zici: „nu cred că sint destul de umiliți. Nu cred că sint sinceri în mărturisirea lor.“ Ce drept ai tu să-i judeci ca și cum ești în stare să citești în inimă? Cuvîntul lui Dumnezeu zice: Dacă-i pare rău iartă-l! Muștră păcatul pe nume, dar iartă pe păcătos. Nu da ocazie de descurajare celui care a greșit. Nu îngădui ca un gest, sau un cuvînt rostit cu asprime să rănească pe frațele tău. Nu lăsa să se ridice în inima ta vreun sentiment de amărăciune. Nu lăsa ca vreo vorbă de dispreț să minjească vorbirea ta. Cînd vorbești un cuvînt de tine, dacă lei o atitudine de nepăsare sau dacă arăți bănuială sau neîncredere, lucrul acesta s-ar putea să aducă rănirea unui suflet. El avea nevoie de un frate cu o inimă plină de iubire, care să atingă inima lui omenească. Să simtă mai bine stringerea călduroasă a unei miini iubitoare și să audă șoptindu-se: Să ne rugăm. Rugăciunea vă va da la amîndoi o bogată binecuvîntare.

Mila și îndurarea pe care Hristos le-a manifestat în viața Lui, se vor vedea în aceia care devin părtași ai harului Său. Spiritul Domnului Isus se va manifesta în viața și activitatea lor. Ei vor lua ca exemplu desăvîrșit pe Mintuitorul care tratat cu asprime și ură, pe cruce fiind, a înălțat rugăciunea: „Doamne, iartă-i că nu știu ce fac!“ De altfel mărirea lui Dumnezeu se arată prin atitudinea de iertare față de cel păcătos.

Care este atitudinea noastră față de iertare? Sintem dispuși să acordăm iertare celor care ne-au greșit? Cultivăm noi cu atenție și perseverență un spirit iertător? Nu uitați dictonul înțelept „Răzbuinindu-te te faci egal cu vrăjmașul; iertîndu-l îi arăți superioritatea.“

Cîte neplăceri s-ar putea evita dacă am fi gata să iertăm. Cîte lupte, cîte răzburări, cîte neînțelegeri, cît dispreț, nu s-ar mai înălța în viața noastră!

Un sfat deosebit de prețios ne este dat prin cuvintele lui Pavel: „Dacă cineva are pricină să se plîngă, iertați-vă!“ Să ai motive temeinice, să ai dovezi indubitabile cu privire la vinovăția aproapelui tău, a fratelui tău, a sorei tale față de tine, cu alte cuvinte să ai pricină de plîngere și nemulțumire, și totuși să fii gata să treci cu vederea, să ierți! Acesta este un înalt nivel spiritual, aici se vede că ești un om duhovnicesc care nu mai este mînat de firea sa, ci este inspirat de un duh înalt.

Între noi ca credincioși se practică un obicei nu prea recomandat și anume atunci cînd în Comunitate se anunță că se va servi Sf. Cină, se face și apelul ca să ne

impăcăm unii cu alții, să rezolvăm litigiile existente între noi de la ultima cină. Dar să nu uităm că Sf. Cină n-a fost rînduită pentru rezolvarea litigiilor, ea fiind o comemorare și o anticipare: o comemorare a suferințelor Mintuitorului și o anticipare a zilei cînd îl vom bea cu Isus nou în împărăția Tatălui Său.

Evangelhia ne recomandă cu totul altceva: „Să n-apună soarele peste minia noastră.“ Și dacă totuși s-a împlinat acest lucru trist și riscant, serva Domnului ne recomandă ca la venirea Sabatului, precum alte lucrări de pregătire terminate, să fie și reglementarea eventualelor neînțelegeri între frați.

Aș dori însă ca în această Săptămînă de Rugăciune să medităm cu multă grijă asupra acestei probleme din punctul cel mai sănătos de vedere. Mintuitorul a spus cu ocazia gestului memorabil al Mariei în casa lui Simon: „Cui i se iartă mult, acela iubește mult.“ La care eu aș adăuga: „Iartă mult, acela care iubește mult.“

Da iubiți frați și surori! Iubirea cea adevărată, dragostea dintîi, este aceea care va fi gata a ierta chiar mai înainte de a i se fi greșit căci, spune sfîntul apostol Pavel în prima Sa epistolă către Corinteni în cap. 13: „iubirea acoperă totul.“ În versetul 5 din acest capitol avem o idee foarte prețioasă care într-o altă redare sună astfel: „dragostea nu ține evidența

greșelilor.“ Nici măcar nu ține numărătoarea pentru a vedea cînd a ajuns la 490 de ori. Ea iartă, iartă și iar iartă, căci și ea are nevoie de iertare, nu de 490 de ori, nu, căci aceasta ar însemna prea puțin.

Dacă dorim ca această Săptămînă de Rugăciune să ne aducă reale cîștiguri duhovnicești, dacă dorim să realizăm între noi atmosfera cea înaltă în care să se poată manifesta nestîngerit Duhul lui Dumnezeu, dacă dorim cu adevărat să facem o experiență cu totul deosebită în ceea ce privește urcarea înălțimilor duhovnicești pe care le privim mereu de departe, dacă dorim să primim răspuns la rugăciunile ce se vor înălța pentru ploaia țirzie, atunci fără întîrziere să deschidem inimile în fața sacrificiului de pe crucea Golgotei, monumentul veșnic al iertării, al iubirii care nu ține evidența greșelilor, care se jertfește pentru a ierta, și să lăsăm ca influența Sa sfințitoare să producă un spirit asemănător cu acela al lui Isus. Atunci vom vedea lucrînd între voi sfatul dat nouă tuturor: „Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.“ (Efes. 4,32) Amin!

Pastor
N. Dumitrescu

Nu muta hotarul cel vechi

„Nu muta hotarul cel vechi,
pe care l-au așezat părinții tăi.“
Prov. 22,28.

Ne aflăm ca biserică — la încheierea Săptămînii de Rugăciune a anului 1977.

Anul acesta a fost un an plin de semnificații majore pentru viața noastră. În desfășurarea lui, ne-am bucurat și am respirat prin toți porii ființei noastre atmosfera marilor sărbători, dar am și suferit, am plîns și ne-am unit eforturile pentru a ne lega rănile și a trăi cu demnitate, mîncînd.

Credincioși fiind, la acest sfîrșit de an, stăm cu inimile deschise înaintea scaunului de slavă al Cerului, lupînd asemenea lui Iacob pentru cîștigarea biruinței asupra a tot ceea ce este rău în noi, asupra păcatului ce ne înfășoară așa de

Iesne (Evr. 12,1), pentru puritatea doctrinei și a trăirii noastre, ascunși fiind „cu Hristos în Dumnezeu“ (Col. 3,3).

În această săptămînă pusă în mod deosebit de o parte la consumarea acestui an, înălțăm ruga inimilor noastre Cerului, mulțumind lui Dumnezeu pentru piinea cea de toate zilele ce ne-a fost atît de îmbelșugat frîntă la mesele noastre. Am avut mai mult decît ne-a trebuit. În aceste zile ne-am re-trăit istoria vieții acestui an și putem rosti plîm de bucurie încrezătoare: „Pînă aici, Domnul ne-a ajutat“ (1 Sam. 7,12).

Momentul rugăciunii este însă momentul cercetării; „veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul“ (Is.

1,18). Veniți să stăm de vorbă, să ne analizăm, cum redau alte traduceri acest text. Pentru aceasta stăm noi astăzi înaintea lui Dumnezeu. Să-i mulțumim pentru binecuvântările Lui mari și minunate și pentru a ne reexamina viața și umblarea noastră, apartenența noastră, la Biserica și la „credința care a fost dată sfinților odată pentru todeauna (Iuda 3). Apostolul Iuda dorea ca cei ce mărturiseau a crede adevărul, să rămână alături de credința cea simplă dar curată pe care Domnul Hristos și apostolii au dat-o Bisericii, trăind-o ei înșiși în viața și activitatea lor.

Este un fenomen ce tinde a deveni tot mai frecvent și anume apariția în mijlocul nostru a unor glasuri singulare ce se vreau a fi deschizători de noi drumuri, profeți, descoperitori de lumini noi, care, fiecare în legea lui, caută să aducă noi elemente personale, credinței „date sfinților odată pentru todeauna.“ De fapt, lucrarea cernei în Biserica sfârșitului se va face prin asemenea idei și curente străine credinței și victurii sănătoase ce trebuie să ne caracterizeze ca Biserică.

Să reținem ce spune inspirația divină în legătură cu această lucrare de amăgire :

„Sufletul meu se întristează foarte mult când văd cit de repede unii care au lumina adevărului, vor accepta înșelăciunile lui Satan, fiind cuprinși de o falsă sfințenie. Când cei credincioși se îndepărtează de vechile semne de hotar pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru noi ca să putem înțelege poziția noastră așa cum este ea prezentată în profeții, aceștia merg pe căi pe care nu le cunosc.“ (m.n./148)

De fapt, din punct de vedere al certitudinii mântuirii noastre, „singura noastră siguranță este păstrarea vechilor semne de hotar.“ „La Lege și la Mărturie, căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile...“ (Isa. 8,20).

Sintem datorii ca în trăirea credinței noastre să ne sprijinim puternic numai pe Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Adevărul, în numele căruia foarte mulți își predică părerile lor proprii și își etalează mândria lor spirituală, stă puternic fixată pe Stînca Veacurilor, temele ce n-a putut s-o zdruncine nici chiar moartea. Și Stînca... era, este și va continua să fie... HRISTOS.

Iubiți Frați și stimate Surori,

Deși lucrarea mântuirii noastre, este o lucrare personală, individuală, deși răspunderea noastră înaintea lui Dumnezeu este de asemenea personală, noi în ceea ce privește lucrarea mântuirii noastre, în ceea ce privește viața și activitatea în cadrul Bisericii, nu trebuie să urmărim propria noastră judecată, fără să ținem seama de opiniile și simțămintele fraților noștri, fără să ținem seama de principiile ce

governează viața și organizația Bisericii.

Este de datoria noastră a tuturor, membri și slujitori ai Bisericii lui Dumnezeu de a lucra în armonie. Dar relațiile dintre noi, doctrina pe care o prezentăm și pretențiile pe care le emitem trebuie să fie supuse probei LEGII și MĂRTURIEI.

Cît de trist este uneori faptul că unii dintre noi, manifestă o încredere nelimitată în unele persoane care prezintă teorii personale și interesante, care tind a șterge experiențele noastre trecute, și care sub pretextul unei „lumini noi“, sau autodeclarându-se „reformatori“, nu fac decît să încerce să zdruncine, sau să schimbe vechile semne de hotar ale Bisericii. Referitor la aceasta serva Domnului scria încă din 1904 :

„Cei ce sînt așa de ușor duși de un spirit fals, dau pe față faptul că au fost conduși de un conducător fals, și aceasta în așa măsură, încît aceștia nu-și mai dau seama de faptul că se îndepărtează de adevăr, sau că ei nu mai clădesc pe temelia cea sigură, pe Hristos. Este nevoie să avertizăm pe toți aceștia, să-și pună ochelarii spiritali, să aibă ochii unși cu „doftorie“ ca să poată vedea, să poată discerne în mod clar adevărul stîlpi ai credinței. Atunci, ei vor cunoaște temelia cea tare a lui Dumnezeu ce stă nezguduită, avînd pecetea aceasta, Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Lui.“ (2 Tim. 2,19).

Să nu uităm faptul că Dumnezeu nu se contrazice niciodată. Adevărurile și dovezile Sfințelor Scripturi sînt greșit aplicate, dacă ele sînt forțate a demonstra ceea ce nu este adevăr. Așa se face că își fac apariția unele persoane ce pretind a avea o mare lumină, ce pretind că în mod special Dumnezeu le spune personal ce trebuie sau ce nu trebuie să facă. Și acest lucru nu prin călăuzirea Legii și Mărturiei, ci personal. În acest fel, cineva care nu mai venea să se închine lui Dumnezeu împreună cu frații săi, ca să nu se „întineze“, a fost întrebat de ce nu mai vine la adunare : „Nu vreau să mă fac părtaș de păcatele voastre. Dumnezeu mi-a spus să nu mai vin la adunare ! La întrebarea, cum i-a vorbit Dumnezeu, acesta răspunde : „M-am rugat, am postit și Domnul mi-a spus să nu mai merg la adunare.“ Este oare posibil ca Dumnezeu să se contrazică ? Nu sună oare această afirmație ca ruga farsului : „Mulțumescu-Ție Doamne, că nu sînt ca ceilalți... ?“

Pe bună dreptate serva Domnului spunea : „Sufletul meu se întristează foarte mult, cînd văd cit de repede unii care pretind că au lumina adevărului, vor accepta înșelăciunea deghizată a lui Satan.“ Oare cei care pretindea că Dumnezeu îi vorbește personal, a uitat ceea ce Dum-

nezeu a spus prin inspirația Duhului Sfînt marelui apostol Pavel, atunci cînd acesta scria :

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei ; ci să ne îndemnăm unii pe alții...“ (Ev. 10,25).

„Mulți știu prea puțin despre Biblia lor, și astfel sînt nesiguri de credința lor. Ei, mută vechile semne de hotar, și-n consecință, erori și diferite curente de false doctrine îi bat încoace și în colo... În acest fel, cei ce erau cîndva în credință, sînt foarte departe de vechile semne de hotar ale Bibliei, ajungînd să fie în divorț cu Dumnezeu, deși ei încă mai pretind a fi copii ai Săi.“ scria serva Domnului în decembrie 1896.

Satan, vrăjmașul sufletelor noastre se străduiește a cuprinde poporul rămășiței lui Dumnezeu în amăgirile sale. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea Planului de Mintuire, cel rău va fi mai insistent și mai diversificat în acțiunile sale. Nu este de mirare deci că Cuvîntul Inspirat ne avertizează destul de des că se vor ridica bărbați și femei care vor pretinde că au o lumină nouă, sau că au noi descoperiri, a căror tendință nu este decît aceea de a zdruncina credința în vechile pietre de hotar. Învățătura lor, nu va suporta proba Cuvîntului lui Dumnezeu. Cu toate acestea însă, mulți vor fi înșelați. Știri și rapoarte false, care mai de care mai ieșite din comun, vor fi vehiculate, și unii vor fi prinși în cursa lor. Aceștia vor crede astfel de zvonuri, și le vor repeta la rîndu-le, formînd astfel un lanț ce-i leagă pe aceștia de Arhivă vrăjmașul, Satan. Este cazul să arătăm că acest spirit nu se va manifesta todeauna în mod deschis, spre a sfida și înfrunta solile pe care le-a trimis Dumnezeu, dar necredința se manifestă în multe feluri. Orice declarație falsă hrănește și întărește această necredință și prin astfel de mijloace mulți vor fi îndreptați, în ceea ce privește mîntuirea lor, pe căi greșite.

Să ne rugăm Bunului Dumnezeu, iubiți frați și stimate surori, ca Biserica lui Dumnezeu să fie sfințită prin ascultare de Cuvînt, prin trăirea Cuvîntului, prin Adevăr. (Ioan 17,17). Să ne îndreptăm privirea spre slava lui Dumnezeu, spre măreția răsplătirii Sale și să îndepărtăm din experiența credinței noastre pretențiile unui eu nesfințit, ce ne duce la o falsă sfințire. Este cazul să ne examinăm motivele acțiunilor noastre, în lumina veșniciei. Cred că este imperios necesar să ne cercetăm și să vedem de ce oare se manifestă adesea între noi un spirit străin, lipsit de dragoste, dar plin de îndreptățire de sine, plin de mîndrie spirituală despre care serva Domnului spune că este mai primejdioasă, decît cea fi-rească. Să luăm dar bine seama cum zidim. Niciunul dintre noi nu este îndreptățit a zidi neînțelepț-

te. Cuvîntul lui Dumnezeu este și trebuie să fie temelă credinței noastre.

Aflîndu-ne la încheierea acestei Săptămîni de Rugăciune, facem un apel călduros la întreaga noastră frățietate de a rămîne credincioși față de credința ce a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Facem un apel stăruitor de a lucra înțelepțește, neîngăduind nici unui curent să zdruncine încrederea noastră și semnele de hotar așezate în Biserică de Dumnezeu. Să nu fim gata a ne deschide inimile în fața oricărui vînt de învățături străine, ci să rămînem pe temelă cea sigură a Adevărului, așa cum a fost el fundamentat și personificat de Fiul lui Dumnezeu.

Cred că fiecare dintre noi dorim să fim moștenitori ai făgăduințelor divine, să fim împreună cu Mîntuitorul în veșnicie. Biruința de mîine, se cîștigă astăzi, prin biruirea păcatului din viața noastră, prin puterea Duhului Sfînt care trebuie să fie o prezență activă în viața noastră. Acum este momentul să ne rugăm și să activăm în vederea modelării, sfințirii caracterului nostru, care va produce bucurie Mîntuitorului nostru.

Dacă sîntem conștienți acum, în această clipă, că vînturi de învățături străine bat în sufletele noastre, sau sînt păcate ce împiedică sfințirea noastră și a slujirii noastre, să le aducem înaintea lui Dumnezeu și să cerem de la El iertare și curățire, și El este gata să ne curățească și să ne primească la El.

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. „Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.

„Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîșirii.

„Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpînească în inimile voastre, și fiți recunoscători.

„Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.

„Și orice faceți, cu cuvîntul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.“ Col. 3,12-17.

De aceea, în alergarea credinței noastre, să nu uităm sfatul înțeleptului care spune:

„Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au așezat părinții tăi.“ (Prov. 22,28).

D. Popa
Președintele Unității

IATĂ CORTUL LUI DUMNEZEU CU OAMENII

„Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Serie, fiindcă aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate. (Apoc. 21,5).

Ce mai mare bucurie pentru cei răscumparați va fi îndeplinirea făgăduințelor făcute lor de Dumnezeu. Deși în prima parte a Scripturii, Moise descrie Paradisul pierdut, din vina primilor noștri părinți, totuși Sfînta Carte se încheie cu cel mai frumos tablou, înfățișat de Ioan Vizionarul, tabloul Paradisului refăcut. Opera aceasta măreață care întrece cu mult puterea noastră de pricepere, aparține exclusiv lui Dumnezeu ca urmare a îndeplinirii minunatului Plan de Mîntuire.

Sfînta Scriptură, de la prima carte a ei și pînă la cea din urmă arată cum bărbații lui Dumnezeu: patriarhii, profeții, apostolii și toți credincioșii din toate timpurile, au urmărit îndeaproape — prin credință — refacerea Edenului pierdut. Toți s-au considerat ca niște peregrini, și au adormit în speranța că într-o zi Dumnezeu îl va ridica de pe patul lor de pulbere spre a le da viața veșnică, în acest cămin refăcut. Ei nu ne-au lăsat o credință iluzorie cu privire la realitatea acestui cămin. Cu două mii de ani înainte de Domnul Hristos, Abraam aștepta o refacere a Paradisului pe pămînt, pe care să-l aibă veșnic în stăpînire. Toți profeții au repetat făgăduința aceasta către cei drepti, iar Isaia întărește faptul că pămîntul nostru a fost creat pentru a fi locuit. (Isa. 45, 18).

Domnul Hristos nu a murit pe crucea Calvarului ca să asigure un viitor absurd, îndoielnic sau fără valoare acelor care acceptă dragostea Sa răscumparaătoare, și urmează consecvenți modul Său de viață. Planurile Sale dumnezeiești invită la ceva care numai întreaga Sa înțelepciune și putere de creație, poate acorda.

Acest cămin nu va fi situat undeva departe în spațiu. El urmează a fi chiar pe planeta noastră și

va fi tot atît de real, ca și jertfa adusă pe Golgota. El va fi și locuința Domnului Hristos pe care a ales-o și a răscumpara-o prin moartea Sa.

În Cuvîntul lui Dumnezeu găsim și alte versete care afirmă categoric lucrul acesta: „Cerurile sînt ale Domnului, dar pămîntul l-a dat fiilor oamenilor.“ (Ps. 115, 16). „Cei răscumparați vor stăpîni țara și vor locui în ea pe vecie.“ (Ps. 37,29). Iar Domnul Hristos a declarat în Mat. 5, 5: „Ferice de cei blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul.“

Astfel precizează Sfînta Scriptură că pămîntul va fi viitorul cămin al celor mîntuiți. El nu va mai fi în condițiile prezente, purtînd atît de mult semnele păcatului, ci va fi refăcut, transformat, și va deveni atrăgător, precum a fost odinioară cînd a ieșit din minile Creatorului. Apostolul Petru arată: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt nou în care va locui neprihănirea.“ (2 Petru 3, 13). Aceasta corespunde și cu profeția lui Isaia care spune: „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pămînt nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănu nu-i vor mai veni în minte.“ (Is. 65, 17). „Pustiia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul; se va acoperi cu flori, și va sări de bucurie, cu cîntece de veselie și strigăte de biruință, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și Saronului. Vor vedea slava Domnului măreția Dumnezeului nostru.“ (Is. 35, 1-2). Întreaga planetă va semăna cu Edenul așa cum era la început plin de incîntare și farmec. Profetul Isaia mai amintește ceva și despre ocupația locuitorilor fericiți ai acestui cămin: „vor zidi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor minca rodul. Nu vor zidi case ca altul

să locuiască în ele, nu vor sădi vii ca altul să le mănince rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor și aleșii Mei, se vor bucura de lucrul miinilor lor." (Is. 65, 21,22).

Aceasta nu înseamnă numai că ei vor clădi case și vor planta vli, ci că vor folosi mințile lor viguroase și creative în tot felul de activități interesante. Pana inspirată ne ajută să înțelegem și mai clar ideea aceasta: „Acolo mințile nemuritoare vor contempla cu o plăcere neobosită minunile puterii creatoare și tainele iubirii mintuitoare. Acolo nu va mai fi vrăjmașul cel crud și amăgitor care să ne ispitească de a uita pe Dumnezeu. Orice talent va fi dezvoltat, orice calitate va crește. Dobindirea de cunoștințe nu va obosea mîntea și nici nu va istovi energiile. Acolo, planurile cele mai mari vor putea fi duse la capăt. Aspirațiile cele mai înalte vor putea fi atinse, dorințele cele mai sublime realizate; și tot vor mai fi înălțimi noi de urcat, minuni noi de admirat, adevăruri noi de înțeles și subiecte noi vor contribui la dezvoltarea puterilor mintale, sufletești și corporale. Acolo ne vom cunoaște așa cum am fost cunoscuți. Acolo se va exersa în modul cel mai profund și dulce iubirea și simpatia pe care Dumnezeu a sădit-o în suflet. Comuniunea cea sfîntă cu ființele cerești, viața socială armonioasă, unirea cea sfîntă care strînge la un loc întreaga familie din cer și de pe pămînt, toate acestea fac parte din experiențele vieții viitoare. Toți vor alcătui o familie fericită și unită, îmbrăcată cu hainele preamăririi și ale recunoștinței... Deasupra acestei scene stelele dimineții vor cînta împreună și fiii lui Dumnezeu vor izbucni în strigăte de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Hristos se vor uni pentru a proclama: „Nu va mai fi păcat, și nu va mai fi nici moarte." (T.V. 677. Mărt. 8/42).

Absența păcii pe pămîntul nostru frămîntat care a dat naștere la tot felul de lupte pentru supremație, acolo în căminul mintuitorilor nu va mai fi resimțită. Nimeni nu va mai tulbura liniștea lor. Ei vor fi un popor sfînt, vor fi curați în gîndurile lor, și vor vorbi aceeași limbă, așa cum se exprimă și profetul Zefania: „Atunci voi da popoarelor o limbă curată, ca toți să cheme numele Domnului, ca să-I slujească într-un gînd." (Zef. 3, 9).

Nelegiuirea nu-și va mai găsi locul acolo, pentru că Dumnezeu va scrie în orice inimă poruncile Sale, care va păstra în sfințenie caracterele sfinților. Nici o casă nu va mai fi nevoie să fie incuiată, așa cum le zăvorim aici cu multe lacăte; nici groaza, nici spaima și nici violența nu vor mai fi, ci precum arată profetul Ezechiel: „Toți stau în locuințe fără ziduri, și neavînd nici zăvoare, și nici porți." (Ezech. 38, 11). „Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe muntele Meu cel sfînt, zice Domnul." (Is. 11, 9).

Limbile birfitoare nu vor mai aduce niciodată mîhnire sau durere celui nevinovat. „Nu vor mai spune minciuni și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura." (Zef. 3, 13).

Sănătatea mult dorită și căutată aici, acolo va fi veșnică și de o importanță vitală. „Nici un locuitor nu va zice: „sînt bolnav!" (Is. 33, 24). Toți se vor bucura de o sănătate deplină, pentru că „frunzele pomului vieții slujesc la vindecarea neamurilor." (Apoc. 22, 2). Profetul Isaia completează: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor. Atunci schiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cînta de bucurie." (Is. 35, 5-6).

Dacă aici pe pămînt sînt nedreptăți sociale și bunurile nu sînt repartizate echitabil — așa cum arată statisticile din zilele noastre, că: „în unele țări ale globului unii duc o viață de huzur, în timp ce în altele la 8 secunde moare un om de foame; sau din cauza cursei înarmărilor, cheltuielile cu construirea unui bombardier este egală cu contravaloarea hranei pe un an a un milion de copii; pe noul pămînt, Cuvîntul Scripturii ne spune: „că nu le va mai fi foame," (Apoc. 7, 16) „și pomul vieții va rodi de 12 ori pe an." (Apoc. 22, 2). „În pomul vieții e putere dătătoare de viață. Pomul vieții este o reprezentare a grijii ocrotitoare a lui Hristos pentru copiii Săi. Pomul vieții posedă puterea de a prelungi viața, și atîta vreme cît mînceau din pomul acesta, ei nu puteau să moară. Roadele pomului vieții din grădina Edenului aveau puteri supranaturale. A mîncea din ele înseamnă viață veșnică. Roadele lui erau antidotul morții. Frunzele lui erau pentru întreținerea vieții și a omenirii. Hris-

tos învățătorul ceresc, va conduce pe poporul Său la pomul vieții care crește pe cele două maluri ale rîului vieții, și El le va explica adevărurile pe care ei nu le-au putut înțelege în viața aceasta. El declara: „Eu sînt piinea vieții, cine vine la Mine nu va flămînzii niciodată, și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată." (Ioan 6,35).

„Biblia numește moștenirea celor mintuitori o țară." (Evr. 11, 16). Aici sînt fluvii care curg întotdeauna, clare ca cristalul și de-a lungul lor pomi falnici, aruncînd umbra lor pe cărările pregătite pentru răscumpărării Domnului. Aici șesurile întinse pînă-n depărtări sînt ondulate prin coline, pline de frumusețe și munții lui Dumnezeu, ridică crestele lor înalte. Pe aceste cîmpii pașnice, de-a lungul acestor riuri de viață, poporul lui Dumnezeu, fiind atît timp peregrini și călători, vor găsi un cămin." (M.L. 674). Pana inspirată mai amintește: „Am văzut un alt cîmp plin de tot felul de flori, și cînd le-am strîns am exclamat: „ele nu se vor vesteji niciodată."

Un alt obiectiv de mare atracție pentru cei mintuitori va fi cetatea și tronul lui Dumnezeu, al cărei „meșter și ziditor este El." Mintuitorii se vor înfățișa înaintea Lui, cum spune profetul Isaia: „În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul." (Isa. 66, 23). Sabatul va fi serbat și pe noul pămînt, și slava lui Dumnezeu și a Mielului se va revărsa asupra cetății sfînte cu lumina ei nepieritoare. Cei mintuitori vor umbla în strălucirea fără de soare a unei zile veșnice. Nu va fi nimic iluzoriu, privind frumusețea acestei cetăți deși atunci cînd Ioan a văzut-o în viziune, a constatat că este greu de descris. „Ea strălucea de slava lui Dumnezeu." „Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie cum e cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți și la porți doisprezece îngeri... zidul era zidit din iaspis și cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temelile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul... Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mîrgăritare și fiecare poartă era dintr-un singur mîrgăritar. Străzile cetății erau din aur curat, și sticla străvezie." (Apoc. 21, 11-21).

Deși copleșit de măreția priverii ei a continuat spunând că n-a văzut acolo nici un fel de templu. Nici măcar o singură biserică! Nu va mai fi nevoie pentru nimeni, căci însuși Domnul va fi acolo. „Și robii Lui îi vor sluji; Ei vor vedea fața Lui.” (Apoc. 22, 3.4).

Astfel va fi realitatea acestui „cămin ceresc” strămutat pe pământ. Iar ceea ce va culmina fericirea răscumpăraților, vor fi relațiile familiare cu Domnul Hristos. Aceste relații vor rămâne constante și nezdruincinate pentru întreaga veșnicie. Cu toate că El este numit Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor, „Numele Său trebuie să fie Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele Veșnicilor, Domn al Păcii.” (Is. 9, 6). El va fi întotdeauna același plăcut și iubitor Mintuitor față de toți aceia pentru care a murit ca să-i răscumpe.

Impresionantă va fi întâlnirea celor doi Adami. Primul care a căzut în păcat iar al doilea care este Domnul Hristos care l-a salvat pe el și pe toți mintuiții din păcat. „Adam privește în jur și vede o mare mulțime din familia sa, mintuiți stind acum în Paradisul lui Dumnezeu. Atunci el aruncă strălucitoarea sa cunună la picioarele Domnului, și căzind la pieptul Său, îmbrățișează pe Mintuitorul. Întreaga familie a lui Adam se alătură lui în cîntare și aruncindu-și coroanele la picioarele Mintuitorului, se pleacă înaintea Lui în adorare.” (T.V. 586). „Vrednic, vrednic, vrednic este Mielușelul... căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu singele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și din orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru și ei vor împărăți pe pământ.” (Apoc. 5, 9-10).

O adevărată fericire veșnică va fi pentru poporul lui Dumnezeu răscumpărat. Nici o inimă împovărată de durere nu va mai exista acolo. Familiile despărțite prin moarte, dar reunite la învierea care va avea loc la revenirea lui Isus, se vor bucura de o veșnică părtășie. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dinții au trecut.” (Apoc. 21, 4).

Strînși uniți în jurul tronului lui Dumnezeu și al Domnului Hristos, cei mintuiți vor putea colinda pre-

tutindeni tot universul și Maestrul și Învățătorul Suprem nu va conțeni să le dezvăluie tainele creațiunii, dîndu-le o viziune tot mai clară despre minunățiile iubirii lui Dumnezeu.

Așa va arăta căminul celor mintuiți care va fi așezat după sfîrșitul celei mai mari tragedii, tragedia păcatului. Cuvintele noastre sînt prea slabe și insuficiente spre a descrie măreția lui, așa cum ne spune și apostolul Pavel: „Dar după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Cor. 2, 9).

În acest cămin înnoit, din care au fost șterse toate urmele păcatului, „nu va mai fi nimic vrednic de blestem” (Apoc. 22, 3) iar „Domnul va fi împărat peste tot pămîntul.” (Zah. 14, 9). Se pune însă întrebarea: Ce pregătire trebuie să facă cineva ca să intre în căminul de pe pămîntul înnoit? Domnul Hristos spunea pe Muntele Fericirilor: „cei blinzi vor moșteni pămîntul.” iar Ioan precizează: „Ferice de cei ce-și spală hainele, ca să iabă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate.” (Apoc. 22, 14). Psalmistul David preocupat de aceeași problemă își pune și el întrebarea: „Doamne cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfînt? Ca apoi să dea un răspuns categoric: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocară asupra aproapelui său.. El nu-și ia vorba înapoi dacă face un jurămint în paguba lui. El nu-și dă banii cu dobîndă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată.” (Ps. 15, 1-5).

Dumnezeu dorește ca toți păcătoșii să fie mintuiți și „nici unul să nu piară.” (2 Petru 3,9). Ar mai putea fi apoi o primejdie ca păcatul să se ivească a doua oară, sau dreptatea Sa, să fie pusă la îndoială? Nu. Niciodată nu. Prin faptul că Dumnezeu dorește, aceasta nu înseamnă că El a renunțat la condițiile ce se cer a fi îndeplinite prin biruința oricărui păcat și defect de caracter. El a luat mă-

(Continuare pe cop. 3-a)

ACESTA ESTE DUMNEZEUL NOSTRU!

„În ziua aceea, vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care avem încredere, că ne va mîntui Acesta este Domnul în care ne credeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mîntuirea Lui!” Isala 25,9.

Ca oameni credincioși, noi sîntem posesori ai unei nădejdi sigure. Avem o credință vie și o nădejde care nu ne va înșela. Această nădejde a noastră se bazează pe un „așa zice Domnul.”

În cele mai întunecate zile ale lungii lupte cu păcatul, biserica lui Dumnezeu, a primit întotdeauna revelațiuni despre intenția eternă a lui Iehova. Poporului Său i s-a permis să privească peste cercările prezentului la triumful viitorului, cînd lupta va fi sfîrșită, și cînd cei răscumpărați se vor odihni în țara făgăduinței. Aceste viziuni despre mărirea viitoare, scenele zurgăvite de mîna lui Dumnezeu, sînt scumpe poporului Său, cînd marea luptă dusă de veacuri se apropie repede de încheiere, iar binecuvîntările făgăduite se vor realiza cu siguranță în toată plinătatea lor. Iată, de ce sîntem fii fericiți ai nădejdi! Pentru că avem un Dumnezeu atît de minunat în care avem încredere, că ne va mîntui.

Dorința fierbinte a tuturor generațiilor din trecut era să vadă pe Dumnezeu nostru minunat. Moise mințat de această dorință, a zis: „arată-mi slava Ta.” Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă!” Domnul a zis: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” Domnul a zis: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stîncă. Și cînd va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stîncii, și te voi acoperi cu mîna Mea, pînă voi trece. Iar cînd Îmi voi trage mîna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea!” Exod 33,18-23.

În cererea strălucitoare a lui Moise, răsună dorința fierbinte a tuturor generațiilor de a vedea slava lui Dumnezeu. În această dorință culminează și nădejdea adventă care asemenea unui fir strălucitor de

aur, străbate mileniiile de la enunțarea primei făgăduințe, privitoare la un Mintuitor și până la împlinirea mărețului plan al mântuirii, când buzele binecuvintate ale Marelui nostru Mintuitor Isus Hristos, vor rosti cuvintele: „S-a sfârșit! Eu sint Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.” (Apec. 21,6).

Moise știa că Domnul trăiește, că este Atotputernic, și Atotștiutor. El nu a cerut ca Domnul să-l ajute într-un plan oarecare al său, sau să-l satisfacă o dorință a sa. Nicidecum! Ci, atunci când a spus Domnului: „Arată-mi Slava Ta”, el a exprimat năzuința fierbinte a vieții sale. Adam și urmașii lui au fost creați de către Dumnezeu, tocmai pentru ca să cunoască slava Sa: căci în măsura în care o vor cunoaște, în aceeași măsură vor fi gata să-L adore și să-L asculte. Iar menirea coroanei creației Sale — adică omul — este aceea de a reflecta această slavă a lui Dumnezeu, printr-o viață evlavioasă, bazată pe credință și ascultare.

Unul dintre bărbații credincioși din evul mediu și-a pus întrebarea: „Aș cum aș putea avea pe Dumnezeu îndurării?” Și tot el răspunde: „Numai prin credință.” Prin credință voi putea obține harul lui Dumnezeu oferit mie, în Evanghelie. Și dacă avem o nădejde alit de minunată, și ne bucurăm de un har alit de bogat, dacă constatăm că avem un Dumnezeu alit de minunat, să facem ceea ce avea în obiceiul său unul dintre bărbații credincioși din timpul reformățiunii, care în momente de ascensiune spirituală se descoperă și striga: „Slava să fie numai a Domnului Dumnezeu!”

Bucuria nădejzii noastre nu este fără temelie sigură. Ea se bazează pe multe și minunatele mințieri date poporului lui Dumnezeu, pe vremuri. „Mingiați, mingiați pe poporul Meu”. Aceasta era solia însărcinării lui Isala, dată de Dumnezeu; și cu această încredințare, au fost date viziuni minunate care au fost speranța și bucuria credincioșilor prin toate secolele care au urmat. Copiii lui Dumnezeu din orice secol au fost întăriți prin sigurele Sale făgăduințe. Prin credință ei au privit înainte la timpul, când El își va împlini asigurarea dată Comunității Sale: „Te voi face o podoabă veșnică, o pricină de bucurie pentru oameni, din neam în neam.” Isa. 60,15.

Într-o altă împrejurare proorocului Ilie i s-a făcut o deosebire favorabilă de a privi slava lui Dumnezeu. Această descoperire a Dumnezeului nostru minunat, pentru Ilie a însemnat cotitura decisivă în chemarea sa de prooroc, reprezentant al lui Iehova, I-a dat putere, credință și curaj în luptele grele ce urmau, și i-a asigurat biruința asupra idolatriei vremii.

Biserica lui Dumnezeu este chemată să fie purtătoarea torței sau

luminii slavei lui Dumnezeu. Către această comunitate vorbește Domnul prin cuvintele: „Acum așa vorbește Domnul care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume; ești al Meu. Dacă vei trece prin ape Eu voi fi cu tine; și apele nu te vor ineca; dacă vei merge prin foc nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sint Domnul Dumnezeu tău, Sfântul lui Israel, Mintuitorul tău!” Isa. 43,1-3.

Apoi, la împlinirea vremii, când Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Care de bună voie a părăsit slava pe care o avea la Tatăl, venind între oamenii pe care urma să-i mântuiască, a fost dat unui alt serv credincios să vadă slava lui Dumnezeu. Acesta era bătrînul Simeon care a tresălit de bucurie în templu, atunci când a spus: „Acum slobozește în pace pe robul Tău, Stăpine, după cuvîntul Tău. Căci au vădit ochii mei mîntuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel.” Luca 2,29-32.

O, ce Dumnezeu minunat avem noi, Care astfel se arată fapturilor Sale. Deși neascultarea și păcatul l-a înstrăinat pe păcătos de Dumnezeu, răzvrătindu-se împotriva Creatorului Său, Dumnezeu răspunde la această răzvrătire, nu prin răzbunare și pedeapsă, ci prin făgăduințe și restabilire. Își manifestă îndurarea Sa prin chemările repetate, invitînd pe toți la pocăință. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lina. De veți voi și veți asculta, veți mîncă cele mai bune roade ale țării.” Isa. 1, 18-19.

Crucea de pe Golgota este locul unde s-a frînt pentru totdeauna puterea păcatului și a morții. Această putere a păcatului a putut fi înfrîntă numai prin forța jertfei mîntuitoare și a harului; numai prin faptul că Dumnezeu ne iartă și uită fărădelegile noastre. Acolo pe Golgota s-a înfăptuit din nou și cu efect universal ceea ce Dumnezeu spusese lui Moise odinioară: „Iată un loc lingă Mine; vei sta pe stîncă”. Această stîncă este crucea Golgotei. Iar prin „erapătura stîncii” care este trupul frînt al Mintuitorului nostru scump Isus Hristos, vedem și noi slava mîntuitoare a minunatului nostru Dumnezeu, prin Isus Hristos. Astfel Domnul Isus Hristos este capul și centrul Bisericii Sale. În această calitate a Sa ea singurul nostru Mare Preot, stă în fața slavei Tatălui, prezentîndu-I o jertfă de ispășire unică și desăvirșită pentru noi.

Iată care este motivul copiilor lui Dumnezeu din toate generațiile, pentru care ei sint recunoscători, avînd o nădejde alit de sigură. Ei știu că se apropie de împlinirea acestei fericite nădejdi, știu că sint

aproape de casa părintească, unde vor vedea față-n față slava lui Dumnezeu. Pînă atunci însă, ei consideră ca o îndatorire de seamă și de cinste, ca prin Isus Hristos să ajungă la cunoașterea plină a lui Dumnezeu, să lupte împotriva păcatului în toate formele de manifestare ale acestuia.

Această slavă a lui Dumnezeu cere din partea noastră o ascultare izvorită din credință, care este cea mai desăvirșită libertate și cea mai mare fericire, la care poate să ajungă un credincios. Problema capitală a vieții noastre de credință este, ca noi fiecare a rîndul nostru să trecem cu bine, din împărăția harului lui Dumnezeu în împărăția slavei Sale. De aceea mărturisim și sintem recunoscători că sintem poporul lui Dumnezeu, asupra căruia Și-a manifestat îndurarea Sa, pregătindu-ne pentru împărăția slavei Sale. După cum declară și apostolul Pavel: „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgînatatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, droptate și evlavie, așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mintuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de rivnă pentru fapte bune.” (Tit 2, 11-14).

În aceste zile solemne de mare sărbătoare, în cadrul săptămîinii de rugăciune, sintem cu toții fericți și recunoscători Cerului pentru că asemenea lui Moise, Ilie, Simeon și alții, putem contempla frumusețea, măreția și dragostea plină de har a Dumnezeului nostru minunat. În această săptămîină, răsună din nou mesajul lui Dumnezeu către poporul Său, care slăvește în rugăciune. El zice: „întăriți mințile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeu vostru... răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni și vă va mîntui.” (Isa. 35, 3,4).

Trecînd în revistă viața fiecăruia dintre noi, istoria familiilor noastre, precum și a Bisericii lui Dumnezeu, cu recunoștință și mulțumire în sufletele noastre, putem declara împreună cu omul lui Dumnezeu de pe vremuri: „Pînă aici Domnul ne-a ajutat.” (1. Sam. 7, 12). Iar credința și recunoștința noastră privește cu multă încredere în viitor, fiind convinși că nu avem nici un motiv de a ne teme, afară de cazul, că vom uita drumul pe care ne-a călăuzit Dumnezeu, pînă în prezent.

Facă bunul Dumnezeu, ca în ziua revenirii Sale pe nori să ne numărăm și noi printre aceia, care cuprînși de fericire într-o bucurie triumfătoare vor striga: „Iată acesta

este Dumnezeu nostru în care aveam încredere că ne va mîntui. Aceasta este Domnul în care ne încredeam; acum să ne veselim și să ne bucurăm de mîntuirea Lui."

Să înălțăm și noi rugăciunile asemenea lui Moise, Ilie, Simeon și alții, contemplînd și preamărînd slava Dumnezeului nostru minunat, implorîndu-L să putem vedea și acum această slavă „ca într-o oglindă, în chip întunecos”, dar să vină cît mai curînd ziua, cînd îl vom putea vedea și față în față.

Să ne mărturisim dorința în fața mării Sale, cîntîndu-I: „Te-am văzut doar ca-n oglindă/ Scumpul meu Mîntuitor/ Dar, ca să Te văd și-n față/ Tare mult mi-e dor, mi-e dor!” Apoi să ne exprimăm toată certitudinea și convingerea noastră: „Am să-L văd da față-n față/ Să mă satur de privit/ Sus cu Domnul pe vecie/ Am să-L văd neconținut.

Pastor
Timiș Alexandru
Secretarul Conferinței Cluj

PĂCATUL ȘI CURSELE LUI

Printre convingerile esențiale ale creștinilor figurează și aceea, potrivit căreia Satana fuge îngrozit cînd vede pe cel mai neînsemnat copil al lui Dumnezeu rugîndu-se. Altfel spus, practica sacră a rugăciunii alungă ușor pe vrăjmașul milenar al sufletului nostru, fiind un spectacol căruia nicidecum nu-i poate rezista. Acest adevăr a devenit axiomatic și s-a generalizat în așa măsură, încît se pare că nu mai necesită nici un fel de comentarii. Aceasta, la prima vedere. Analizînd însă problema cu mai multă exigență, vom constata că atît inspirația cît și experiența impun unele precizări.

Mai întîi ar trebui neapărat să ne întrebăm care rugăciune are în sine imensa forță a alungării păcatului și a celui ce-l generează? Oricare rugăciune? În nici un caz. Sînt rugăciuni, din păcate extrem de multe, care pentru Satana nu prezintă nici un pericol, care nu-l deranjează cît și de puțin, ba, putem spune chiar că îi fac plăcere și că s-ar bucura dacă toate rugăciunile ar fi așa. În această tristă situație se află rugăciunile grabite, cele îndoielnice, formale, sau superficiale, care nu corespund condițiilor lămurit stabilite în Cuvîntul lui Dumnezeu. Acesta ar fi unul din aspecte.

Dar dacă urmărim desfășurarea în timp a rugăciunii, vom constata cu prisosință că există situații anume cînd Satana e cu adevărat îndepărtat; dar că, pînă atunci, el dispune de suficient timp și in-

drăzneală ca să nu se grăbească. Tabloul ispitirii Domnului Hristos în pustie e mai mult decît elocvent. Satana a plecat, „L-a lăsat pînă la o vreme”, însă numai după lupte crîncene, căci Mîntuitorul lumii S-a împotrivit ispititorului cu maximă voință. Nu este nimic mai primejdios decît să creadă cineva că, îndată ce s-a dat pe față intenția de rugăciune sau a început rostirea ei, vrăjmașul se dă bătut și se retrage. Sau să gîndim că Săptămîna de Rugăciune, tocmai pentru că e o săptămîină de rugăciune, îl dezarmează pe cel rău de la primul apus de soare și după aceea putem respira liniștiți citeva zile.

Rugăciunea îl învinge pe Satana cu adevărat, o știm bine și o știe și el, dar aceasta înseamnă împotrivire „pînă la sînge”, stăruință continuă și neobosită. Mîntuitorul a arătat ucenicilor Săi prin sfat și pildă că „trebuie să se roage ne-curmat și să nu se lase” (Luca 18,1). Trebuie știut, iar această cunoștință ne e de un real folos, că Arhivrăjmașul nu ocolește adunările de rugăciune, ci se ocupă intens de ele, face tot ce-i stă în putință ca să doboare, înainte de a se vedea silit să se retragă.

Pe vremea lui Iov, Satana s-a înfățișat în mijlocul ingerilor cerești ca să aducă la îndeplinire planurile sale răutăcioase contra celor drepecți. În acest scop vine el și unde credincioșii se adună să se roage lui Dumnezeu. Deși ascuns vederii, el lucrează cu toată silința să pună stăpînire pe mințile închinătorilor.

Scopul Diavolului este să țină pe urmașii lui Adam în întuneric și în nepocăință, pînă ce se termină lucrarea de mijlocire a Mîntuitorului și nu mai există sacrificiu pentru păcat. Planul lui este să aducă în Biserică elemente nesincere, nepocăite și nerenăscute, care să propage îndoiala și să împiedice pe cei ce doresc să progreseze conștient cu lucrarea lui Dumnezeu.

Cînd vede pe servii lui Dumnezeu cercetînd Scripturile, el ia notă de subiectul pe care el vor să-l prezinte. Apoi face tot posibilul ca soția să nu ajungă la aceia pe care el îi înșală în punctul respectiv. Tocmai cei care ar avea mai multă nevoie să fie avertizați e incurcat grabnic în cine știe ce probleme, care cer prezența sa, sau e incurcat prin alte mijloace, ca să nu audă chiar cuvintele, care ar fi fost de folos pentru viața lui.

Cursele celui rău sînt diversificate după gusturile și capacitățile acestora, pe care el vrea să-i ruineze spiritual.

Vrăjmașul ființelor create de Dumnezeu știe să găsească tactica potrivită fiecărei împrejurări. Idealul său este realizat cînd poate face imposibil accesul celui doritor la hrana vie a Sfințelor Scripturi. Dacă nu-și atinge acest obiectiv, atunci face cel puțin tot atîtea ravagii prezentînd sufletului o Scriptură denaturată.

Una dintre cele mai perfide amăgiri ale vrăjmașului este că nu are importanță ce crede cineva, că e suficient a poseda o convingere religioasă — oricare și oricum — profesînd-o cu pietate. Admite postulatul că existența unei doctrine, indiferent de conținut și a unei relații a creștinului cu aceasta, reprezintă o cale sigură de mîntuire, este tot una cu a pune semnul egalității între adevăr și minciună. În nici un domeniu al cunoștințelor și activității nu se aplică în mod arbitrar orice formulă, orice soluție, bună sau rea, potrivită sau nepotrivită. Diavolul are tot interesul ca în locul învățaturii sănătoase, dătătoare de speranță și viață, să introducă „învățături false, povești și o altă evanghelie” decît aceea a Sfințelor Scripturi. Chiar de la început servii lui Dumnezeu au avut de luptat cu învățatori falși, reprezentați nu numai prin ființe viciate ci și prin aducători

de rătăcirii fatale pentru suflet. Asemenea primejdii le-au înfruntat cu bărbăție Ilie, Ieremia, Pavel.

Pentru acreditarea unor idei personale preconcepute, unii decupează fracțiuni de texte biblice, dându-le o totală autonomie semantică, ceea ce conduce inevitabil la aberații. Ignorarea celor mai elementare legi de interpretare a cuvintului biblic precum sunt integritatea contextului, detaliile istorico-geografice legate de apariția sa, sau prezentarea afirmațiilor revelației în conexiunea și interdependența lor evidentă, constituie o principală cauză de imense rătăcirii spirituale. La baza unor asemenea traiectorii nu stă întotdeauna naivitatea, diletantismul, incapacitatea, ci foarte adesea ele sînt expresia nemijlocită a unui subiectivism al celui iubitor de patimi, dornic a le justifica prin chiar sacrilegiul mistificării adevărului. Să mai adăugăm tot aici că fuga de răspundere pentru faptele proprii îl determină pe cel în cauză să vadă Biblia altfel de cum este ea în realitate, iar viața, viitorul, veșnicia convertite în limbajul propriilor infame plăceri.

Satana poate înfățișa tuturor o imitație foarte subtilă a adevărului, care să amăgească pe cei ce sînt dispuși să se lase amăgiți, care doresc să evite lepădarea de sine și sacrificiile cerute de credința adevărată; dar îi e cu neputință să țină sub puterea sa sufletul care dorește cînsit să cunoască adevărul cu orice preț. Spiritul Sfînt a fost trimis ca să ne conducă în tot adevărul.

Dezbinarea și cearta religioasă își au originea în „nesigurele și fantasticele rătălmăcirii ale Scripturii”, cînd acestea inoculesc studiul atent și smerit al descoperirilor lui Dumnezeu.

Ideea că învățătura Bibliei ar fi inaccesibilă minții omenești sau că ea ar putea fi doar apanajul unor privilegiați, pentru celtăți rămînînd învăluită în mister, e o altă șireată metodă a celui rău de a smulge sufletului binefacerile descoperirii divine. Nimic mai absurd decît a oferi muritorilor spre mintuire un material incognoscibil. E drept că Biblia cuprinde și aspecte insondabile, taine dumnezeiești, dar a le absolutiza în sensul de a extinde perimetrul lor pe tot parcursul Scripturii e o teribilă amăgire. Prin profetul Habacuc,

Domnul zice: „Scrie proorocia... ca să se poată citi ușor!” (cap. 2,2). „Cuvîntul lui Dumnezeu este clar pentru oricine îl citește cu rugăciune. Sufletul cu adevărat sincer și cînsit va ajunge la lumina adevărului. „Lumina este semănată pentru cel drept.” Și nici o biserică nu poate crește și progresa în sfințenie, dacă credincioșii ei nu caută serios în Scripturi adevărul ca pe o comoră ascunsă acolo.”

Vrăjmașul sufletului născoceste tot felul de planuri ca să ocupe mințile tuturor muritorilor cu lucrări rele spre a neglija rugăciunea și cercetarea Scripturilor. Întotdeauna a existat o clasă de așa-zisi credincioși, care își fac religie din căutarea greselilor de caracter sau de credință la semenii cu care nu se potrivește. Asemenea slujitori sînt foarte activi acolo unde Dumnezeu a început o lucrare și servii Săi îi aduc adevărata închinare. Ei pun în lumină falsă cuvintele și faptele celor ce iubesc adevărul și îl trăiesc, prezentîndu-i ca amăgiți sau amăgitori. „După roadele lor îi veți cunoaște.” Umblarea lor seamănă cu a veninosului calomniator, numit „invinitorul fraților.”

O altă rătăcire primejdioasă este învățătura, care tăgăduiește dumnezeirea Domnului Hristos, și respinge adevărul despre preexistența Sa. În felul în care este subtilizat, El nu mai are calitatea de Fiu al lui Dumnezeu, nici de Mîntuitor, și toate speranțele noastre s-ar năru. Aceasta nu înseamnă nimic mai mult decît negarea directă a creștinismului și a tot ce este el pentru noi. „Nici unul din cei care țin la rătăcirea aceasta nu poate avea o adevărată înțelegere despre caracterul misiunii Domnului Hristos și despre marele plan al lui Dumnezeu pentru mintuirea păcătoșului.

Învățătura foarte răspîdită că revenirea lui Hristos se realizează la moartea fiecărui om este o măiestrie subtilă, care încearcă astfel să abată atenția unora de la personala arătare a lui Hristos pe norii cerului. Este cu aît mai greu de priceput cum se lasă unii amăgiți în felul acesta, cu cît încă din zilele misiunii Sale pe pămînt Mîntuitorul a prevăzut asemenea erori indicîndu-le pe nume.

Printre mijloacele celui rău folosite cu cel mai mare succes spre amăgire, sînt învățăturile înșelă-

toare ale spiritismului. Astfel, travestit într-un inger de lumină, Diavolul își aruncă mrejele sale unde ai bănuși mai puțin. Dacă urmașii lui Adam ar studia Cuvîntul lui Dumnezeu cu rugăciune serioasă, ei ar fi în absolută siguranță față de aceste curse ale arhiamăgitorului.

Iubirea lui Dumnezeu față de noi păcătoșii nu încetează și nici nu scade atunci cînd îngăduie celui rău să-și pună în aplicare planurile sale înșelătoare, căci tocmai în condiții critice strălucește mai mult bunătatea Lui. Suportarea cu tenacitate și cu succes a greutăților pregătește pe cel credincios pentru confruntări mai mari. Nu ar fi deloc în interesul nostru moral ca mina Creatorului să ne scutească de încercări și eforturi, ca apoi în fața maximelor amăgiri ale vrăjmașului să ne aflăm complet descoperiți. Fiecare biruință ușurează enorm sarcina următoare, iar Tatăl luminilor are planuri pline de dragoste pentru fiecare din noi.

Satana știe că sufletul cel mai firav, care rămîne în Hristos, este mai mult decît un simplu rival de de luptă pentru oștile întinericului, de aceea el încearcă să-i determine pe copiii lui Dumnezeu să părăsească cetățuia lor puternică, în timp ce el și forțele lui stau ascunși la pîndă în calea lor, gata să-i distrugă pe cei care se avîntă pe terenul său. Numai prin umiltă încredere în Dumnezeu și prin ascultarea de toate poruncile Sale, putem fi mereu în siguranță.

Noi trebuie să cerem îndeosebi de la Dumnezeu în rugăciune pricepere ca să înțelegem Cuvîntul Său. Acolo sînt descoperite vicleniile ispititorului dar și mijloacele prin care putem să ne împotrivim lui cu succes. Satana este expert în citirea textelor din Scriptură, cu tălmăcirea lui proprie, prin care speră să ne facă să ne împiedicăm și să cădem. Noi trebuie să studiem Biblia cu inima umilită, și să nu pierdem niciodată din vedere de a ne ține tare de Domnul. Întotdeauna, avînd grijă să ne păzim de vicșugurile Satanei, trebuie să spunem mereu Domnului în rugăciune cu credință: „Și nu ne duce pe noi în ispită!”

Pastor
Radu M. Ștefan

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

— Biblia spune foarte clar că „nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” (Ioan 1,18). Cu toate acestea însă, avem multe mărturii biblice în care se vorbește despre oameni care au văzut pe Dumnezeu. Chiar serva Domnului, sora E.G. White spune referitor la Moise că „el L-a văzut... și niciodată n-a pierdut din vedere fața Lui.” Cum se armonizează textul din Ioan 1,18 cu celelalte afirmații?

Căutând să înțelegem semnificația întrebării de față, este util să reamintim câteva gânduri în legătură cu principiile interpretării Bibliei.

Atunci când căutăm să interpretăm sau să înțelegem Cuvântul Scripturii, să nu uităm că Biblia este singurul ei interpret. De aici, un pasaj mai dificil al Sf. Scripturi cere să fie interpretat prin alt pasaj mai clar, cu sublinierea faptului că pasajul lămuritor să se refere la același subiect. Căci este bine cunoscut faptul că cel mai adecvat context al interpretării diferitelor părți, pasaje sau texte ale Sf. Scripturi, este întreaga Biblie.

Cu aceste gânduri călăuzitoare să căutăm a înțelege semnificația textului din Ioan 1,18. De fapt, dacă citim în Cartea Exodului (cap. 33,20), vom vedea că Dumnezeu spune în mod clar: „... că nu poate omul să Mă vadă și să trăiască.”

De aici, putem trage concluzia că nimeni nu poate vedea, sau, nimeni n-a văzut pe Dumnezeu așa cum există El în slava Sa cerească, locuind „într-o lumină, la care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut.” (1 Tim. 6,16).

Într-o formă care să acopere slava cerească, a doua Persoană a Dumnezeirii S-a făcut cunoscută și a fost văzută de către mulți. Poate că intruparea Domnului Isus e însă cel mai semnificativ exemplu de acest fel.

Lui Abraam, Fiul lui Dumnezeu i-a apărut ca un călător (Gen. 18). Două dintre cele trei persoane care au văzut pe Abraam, au fost îngeri, iar a treia Persoană, a fost cea de a doua Persoană a Dumnezeirii, pe care Abaam îl cunoștea ca fiind Fiul lui Dumnezeu (P.P. 139).

Cel care s-a luptat cu Iacob în noaptea cercării sale a fost de asemenea Fiul lui Dumnezeu (Gen. 32, 24-30). Vorbind despre acest eveniment serva Domnului spunea: „Domnul Hristos a fost îngerul legământului, care S-a descoperit lui Iacob” (idem. p. 197). După această

luptă Iacob a strigat: „...am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață.” (Gen. 32, 30).

Dumnezeu S-a descoperit, în repetate rânduri în viziuni, copiilor Săi. Proorocul Isaia ne declară că a „văzut” pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt”. (Is. 6, 1). Ezechiel, un alt prooroc al V. Testament ne raportează că a văzut... „CEVA ca o piatră de safir. Chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om care ședea pe el” (Ez. 1,26). Profetul Daniel ne spune că s-a „uitat la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrinit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins (Dan. 7,9). În viziune Ioan, apostolul iubirii, a văzut pe Domnul Hristos plimbindu-se prin „mijlocul celor șapte sfeșnice.” (Apoc. 1, 13).

În capitolul 33 din cartea Exodului, avem raportul faptului că Dumnezeu în persoană Se descoperi pe Sine lui Moise, ca răspuns la cererea acestuia. Arată-mi slava Ta.” (Ex. 33, 18). În cartea Exodului în continuare, urmează o interesantă relatare:

„Domnul a zis: „Fața nu vei putea să mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!”

„Domnul a zis: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stîncă. Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stîncii, și te voi acoperi cu mîna Mea, pînă voi trece. Iar când îmi voi trage mîna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea, nu se poate vedea.” (Ex. 33, 20-23).

Dacă în acest incident, Domnul Dumnezeu a găsit cu cale să Se descopere pe Sine într-o formă ce acoperea slava Sa cerească, sau în vreo formă în care S-a descoperit adesea în viziune, profetilor săi, această problemă nu este încă clarificată. Ellen G. White spune: „Nici un om în această stare a trupului acesta muritor, nu poate vedea slava neacoperită a lui Dumnezeu, și să trăiască.” (Idem, p. 328). Deci erau necesare unele modificări pentru ca El să poată să Se descopere celor muritori. Poate că aceste modificări erau necesare numai în ceea ce privește fața slavei Sale și nu privirea ei din spate, așa cum ne-ar îngădui textul biblic (Ex. 33, 20-23), să tragem concluzia.

În acest fel, lui Moise îi fu descoperit „atît de mult din slava divină, numai cît a putut el să suporte.” (Idem). Atunci, ce a voit oare serva Domnului să spună, cînd a făcut afirmația că Moise „n-a pierdut niciodată din vedere fața Lui?” Această remarcă a sa este un comentariu referitor la Evr. 11, 27, care spune că Moise a rămas neclintit „ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.” Vederea despre care este vorba aici, și despre care se spune că ea a avut loc ca și cum ar fi văzut...,” nu se referă la o vedere directă, cu ochii fizici. Moise suportă, ca și cînd el în adevăr L-a văzut; pe Acela, pe care desigur nu-L putea vedea, pentru că era invizibil. Realitatea este aceea că Moise a trăit, pentru că experiența vederii lui Dumnezeu, în realitate a fost „CA ȘI CÎND L-AR FI VĂZUT”, ca și cînd ar fi văzut fața Lui Dumnezeu. Acest fapt, poate fi și pentru noi o bună pildă de urmat și anume. Să trăim de așa manieră, ca și cînd am fi văzut slava lui Dumnezeu și trăim. Aceasta însă, cu condiția înfăptuirii experienței spirituale pe care apostolul Pavel ne-o înfățișează așa de clar în Gal. 2, 20.

— Vă rog să explicați textul din Ioan 3,5. În lumina acestui text, vor fi în ceruri mîntuiți cei ce n-au fost botezați?

Următorul text biblic este foarte semnificativ în a contura răspunsul la această întrebare.

„Cine va crede și se va boteza, va fi mîntuit, dar cine nu va crede, va fi osîndit.” (Marcu 16, 16). A treia categorie, acela care crede, dar care nu este botezat, nu este menționată în text, dar implicația este aceea că acesta va împărtași soarta celui ce refuză a crede.

Botezul este atît de clar prezentat în Sf. Scripturi, încît este de neconceput ca un adevărat convertit și credincios, să nu-l admită ca o mărturie a convingerii lui. Dacă, credincios fiind el ar face acest lucru, atunci ar acționa contrar poruncii Domnului Hristos și este logic că cei ce cred și totuși nu îndeplinesc porunca Domnului, nu pot avea parte de mîntuire. „Cine va crede și se va boteza, va fi mîntuit.”

Textul din Ioan 3, 5 prezintă câteva elemente ce trebuie îndeplinite ca o cerință a intrării în Împărăția Cerului. Astfel: 1. Născuți din apă; 2 Născuți din Duh. În cazul de față nașterea din Duh este egală cu „nașterea din nou — de sus.” (vers. 3) Textul acesta subliniază din nou importanța botezului, menționîndu-l chiar la numărul unu.

Poate fi totuși vreo excepție? Care este situația celui credincios care dorește să primească botezul, dar care, după ce și-a manifestat această dorință, moare mai înainte ca această dorință a lui să se

(Continuare pe cop. 3-a)

Grupul participanților — pastori și prezbiteri care au luat parte la Conferința de Orientare ținută la Arad în ziua de 16 mai 1977.

(Urmare din pag. 24-a)

IATĂ CORTUL LUI DUMNEZEU CU OAMENII

(Urmare din pag. 20-a)

poată împlini? Cazul acesta este cu totul diferit de al aceluia care refuză să primească botezul. Dumnezeu cunoaște împrejurările și va judeca după dreptate. Tilharul de pe cruce care s-a pocăit, n-a avut ocazia să fie botezat dar a primit asigurarea mântuirii sale chiar din partea Celui ce poate mântui în chip desăvârșit pe cel ce vine la El. (Luca 23, 43). Același asigurare este dată și celui care din cauza morții, n-a putut cobori în apa botezului.

În teologia Bisericii A.Z.S., botezul este o recunoaștere publică a unei schimbări care a avut loc în inima celui în cauză. Dacă această schimbare, această naștere din nou, din Duh, n-a avut loc, botezul cu apă n-are nici o însemnătate. În sine, el nu conferă har. Numai dacă cel ce crede a fost născut de sus, din Duhul Sfânt, numai atunci botezul cu apă are importanță. De fapt Ioan 3, 3 acest lucru dorește să-l sublinieze, să-l scoată în evidență.

Redacția

ANUNȚ

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresându-se la ILEXIM, Departamentul Export — Import presă, P.O. BOX, 136-137, telex 11.226, București, str. 13 Decembrie nr. 3.

Redacția

suri ca tragedia păcatului să nu se mai repete. Pentru aceasta are loc judecata de cercetare, cînd fiecare candidat al acestei împărății va fi pus la probă și încercat. Ca urmare a cercetării, și pentru că unii n-au ajuns la biruință, apostolul Ioan ne descoperă pe aceia care vor pierde această moștenire: „Fricoșii, necredincioșii, scirboșii, ucigașii, desfrînații, vrăjitorii, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii.” (Apoc. 21,8). Aceștia nu vor fi acolo. Ce trist va fi să nu ajungi acolo! Cîți vor plinge atunci în fața ușii închise, cînd vor vedea că una sau mai multe piedici din cele arătate, și pe care nu le-au îndepărtat din viața lor, sînt adevăratele cauze, ce-i opresc să intre în căminul pregătit.

De aceea sîntem îndemnați ca prin ajutorul Duhului Său cel Sfînt să facem o temeinică pregătire, ca să avem parte de acest cămin dum-

nezeesc. Să înălțăm rugăciuni fierbinți la Dumnezeu și să folosim această ocazie a Săptămîinii de Rugăciune, spre a putea deveni copii ai lui Dumnezeu de o înaltă ținută morală, — sfinți în toate compartimentele vieții noastre, pentru a primi chemarea la moștenirea cea veșnică. Să nu pregetăm în a împlini tot ce se cere ca să putem vedea fața iubitului Mintuitor și a Tatălui nostru iertător. Și noi trebuie să fim acolo, cu toți cei mințuiți care vor fi în cortul Lui și „Dumnezeu însuși va fi cu ei.” Acolo unde lupta cu păcatul s-a terminat, biruința a fost cîștigată și îmbrăcat în veșmintele nemuririi, vom lăuda: „A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, cinstea, puterea și tăria în vecii vecilor! Amin.

Pastor

Alexandru Delea

Președintele Conferinței Cluj

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

**Redactor
Dumitru Popa**